

Evangelia după Matei

Capitolul 12

12:1-8 – Isus, Domn al Sabatului

La sfârșitul capitolului 11, Isus, după ce laudă pe Tatăl pentru că a ascuns revelația Fiului de cei pricepuți și înțelepți, face o chemare la odihnă. Deși este respins de Israel, El continuă să cheme pe Israel la Tatăl. Deși Isus știa că Dumnezeu își manifestă dreptatea față de un Israel priceput și înțelept, deși știa că prin respingerea Sa, Israel împlinea de fapt ceea ce Dumnezeu hotărâse încă dinainte de întemeierea lumii, El ACȚIONEAZĂ în sensul vocii lui Dumnezeu care izvorăște din dragostea Sa și care urmărește Mântuirea lui Israel. Isus continuă să slujească pe Israel și să-l cheme la pocăință.

Și chemarea la pocăință este făcută ca o chemare la ODIHNĂ. De ce introduce tocmai în acest context tema odihnei? Isus folosește două imagini pentru a se raporta la popor. Așa a făcut și în cap. 9-10. Poporul e format pe de o parte din oi necăjite fără păstor, dar pe de altă parte din lupi care vor sfâșia oile trimise de El. La fel este și aici. Poporul este pe de o parte format din oameni mândri care se cred înțelepți și pricepuți și cărora Dumnezeu în dreptatea Sa le ascunde revelația Fiului, dar aceiași oameni mândri sunt și niște oameni trudiți și împovărați. Aici este un echilibru fantastic în raportarea la celălalt. Celălalt, care respinge lumina, este și victimă vrdenică de milă, și vinovat vrednic de pedeapsă. Pentru a putea continua slujirea lui Israel, Mântuitorul folosește ambele lentile pentru a se raporta la popor. Vinovăția reală a lui Israel îl ajută pe Mântuitorul să facă față respingerii. Însă starea de moarte spirituală, de oaie necăjită amăgită de minciunile diavolului, îl ajută să continue slujirea. Privind la vinovăția lui Israel, Mântuitorul laudă dreptatea lui Dumnezeu. Privind la robia sa spirituală, Mântuitorul este cuprins de milă și continuă să arate har și să cheme la pocăință. Israel cel vinovat, este vrednic de milă. Cei înțelepți și pricepuți, sunt niște oameni chinuți, robiți de povara păcatului și de minciunile celui rău, întemnițați în nefericire, lipsiți de odihnă.

Pe de altă parte, Mântuitorul evidențiază o cauză a respingerii chemării Sale. Mesajul Său se adresează tuturor celor trudiți și împovărați, tuturor celor care AU NEVOIE de odihnă. Nevoia de odihnă e reală, dar doar unii (pruncii) o recunosc și o simt. Cei înțelepți și pricepuți o neagă, și rămân orbi. Cei înțelepți și pricepuți, cei bogați în duh, sunt trudiți și împovărați de păcate, de ei înșiși, de vinovăție, de îndumnezeire, de minciunile celui rău, de poftele firii pământești, de o viață fără Dumnezeu, de o viață fără sens, de iluziile acestui veac, de vizbil și deșertăciune, de tot felul de îngrijorări și temeri, de strădania de a-și contrui o imagine de sine bună fără har, și de chinul de a găsi sensul și siguranța fără Dumnezeu, de frământarea de a împlini poruncile divine fără puterea divină, de lipsa de răspunsuri în fața suferinței, de teama de moarte, de un orizont îngust, de încercarea de a-L alunga mereu pe Dumnezeu din conștiință, de frustrări relaționale profunde, de neîmpliniri de tot felul, de invidie și nedreptate, de iluzia deținerii controlului, de încărcarea cu responsabilități mai mari decât competențele noastre, de confciltul de rol, și putem continua la nesfârșit. Oh, cât de mare este povara pe care o poartă cel care se crede priceput și înțelept! Și cum am menționat deja, nașterea din nou nu este DECÂT începutul unui proces de eliberare de sine și de cufundare în odihna lui Dumnezeu. Acest proces începe la nașterea din nou, dar continuă toată viața în măsura în care noi ne lepădăm de noi înșine și ne micșorăm, și Hristos ia chip în noi.

De asemenea, Mântuitorul evidențiază beneficiile reale și prezente ale chemării Sale. E adevărat că Isus le-a spus ucenicilor că pentru a-L urma trebuie să renunțe la tot ce au. E adevărat că i-a trimis ca pe niște oi în mijlocul lupilor și că i-a înștiințat că din pricina Sa vor avea parte de multe suferințe că vor fi urâți și prigoniți de Israel, de neamuri, de cei din casa lor și chiar de propria inimă. A-L urma pe Isus înseamnă să îți iei crucea în fiecare zi. Poate că din pricina aceasta Israel L-a respins. Poate că Isus le-a cerut prea mult. Căci cine ar vrea o viață de suferință și de crucificare zilnică? Dar același Isus care i-a chemat să își ia crucea în fiecare zi, îi cheamă la ODIHNĂ! Este un paradox. Și Isus îi cheamă la ODIHNĂ acum și aici. Există o dimensiune viitoare desăvârșită și completă a odihnei, când vom părăsi acest trup, când va înceta lupta cu firea pământească, cu ispitirile celui rău, cu asaltul suferinței și iluziilor acestor lumi, când războiul va înceta, când nu vor mai fi pericole, când toată ființa noastră va dori doar să Îl slujească pe Domnul și vom face acest lucru o eternitate în prezența Sa și doar spre slava Sa! Dar Isus le vorbește despre o ODIHNĂ prezentă acum și aici, și care este o degustare a odihnei viitoare. Isus vorbește despre o odihnă a sufletului, despre o odihnă a sufletului în Dumnezeu. Toată povara despre care am vorbit și pe care sufletul o poartă zilnic POATE fi îndepărtată de Isus; căci Isus aduce harul iertării, harul adevărului, harul reabilitării demnității noastre, harul cunoașterii lui Dumnezeu, harului umplerii cu Dumnezeu, harul prezenței Duhului în noi, harul nădejzii învierii din morți. A-L urma pe Isus nu înseamnă doar suferință, ci și odihnă. Nu înseamnă doar a-ți lua crucea în fiecare zi, ci și a te cufunda și mai mult în odihnă în fiecare zi. De fapt, lepădarea de sine și purtarea crucii este MIJLOCUL prin care ne eliberăm de noi înșine, și ne cufudăm într-o mai profundă odihnă printr-o umplere mai mare cu Dumnezeu! În toate necazurile descrise în cap. 10 putem avea ODIHNĂ. Ba mai mult, prin acele necazuri ne putem cufunda și mai mult în odihnă. Iar această odihnă de care ne vorbește Isus nu înseamnă pasivitate, relaxare, scăderea vigilenței. Ea este o odihnă activă, pe care o experimentează cel care POARTĂ jugul lui Hristos, este o odihnă care izvorăște din slujirea lui Hristos și duce la o slujire mai intensă a lui Hristos. În mod paradoxal, odihna este doar pentru cei care intră în bătăliile Domnului. Și odihna sufletului crește în măsura în care ne avântăm mai mult în bătăliile Domnului. Necazurile și prigonirile cresc, dar în mod paradoxal, și odihna sufletului crește, căci sufletul se apropie mai mult de Dumnezeu, singura Sursă a odihnei. Isus nu cheamă doar niște oi necăjite să meargă în mijlocul lupilor, ci le cheamă și la o odihnă care în mod paradoxal se amplifică în mijlocul lupilor; astfel suferința nu poate fi invocată ca un motiv temeninic pentru respingerea lui Isus, căci cei care-L resping nu sunt scutiți de suferință, ci au parte din belșug de ea; chiar de o suferință mai adâncă și mai grea, suferință izvorâtă din oboseala permanentă a sufletului împovărat de sine și de păcat! Isus este onest cu noi și ne înștiințează de greutățile slujbei noastre. Dar în același timp insistă pe consecințele respingerii Sale, și pe beneficiile primirii Sale. Și aceste consecințe există acum și aici! Isus ne cheamă la odihnă, la o eliberare continuă a sufletului de mâlul atât de vătămător al îndumnezeirii. El este Cel care poate să-i dea ODIHNĂ lui Ioan în temniță și poate să dea odihnă ucenicilor când sunt urâți de cei din casa Lui.

Isus ne cheamă la un jug, e adevărat. Și orice jug prespune prin definiție o greutate. Dar în mod paradoxal jugul Său este BUN și sarcina Sa este ușoară. Cel care refuză jugul lui Hristos nu este liber, și nici nu suferă mai puțin. El poartă propriul jug, el poartă jugul îndumnezeirii, jugul înstrăinării de Dumnezeu, de sine și de semenii, jugul păcatului și, în cele din urmă, jugul diavolului. Jugul lui Hristos e BUN, este spre binele nostru prezent și etern. Este spre vindecarea adâncă a sufletului nostru. Este spre ținerea noastră în har și în ascultare de Domnul. Și nu doar atât. Jugul Său este UȘOR. Este UȘOR pentru că El ne ajută prin Duhul să îl purtăm, și este UȘOR pentru că aduce și amplifică ODIHNA prezentă din inima noastră. Deci, deși presupune suferință, jugul Său este BUN ȘI UȘOR. Aceasta este prezentarea echilibrată a

chemării lui Isus. Când oamenii care-L urmează au așteptări false și nu văd dimensiunea lepădării de sine și a suferinței, El insistă pe aceste aspecte. Dar în același timp insistă pe faptul că jugul Său Său este BUN și UȘOR. Chiar dacă ne-am întors la Domnul putem purta încă multe juguri nocive și grele. Caracteristica jugului lui Hristos nu este doar suferința ci și faptul că este bun și ușor. De multe ori, suferința din viața credinciosului este amplificată nu de încercările trimise de Domnul, ci fie de jugurile false pe care ni le punem în Numele Domnului singuri pe umeri, fie de faptul că încercăm să purtăm jugul lui Hristos prin noi înșine și nu prin puterea Duhului. Pavel îl îndeamnă pe Timotei să sufere PENTRU Evanghelie, să sufere CA UN BUN OSTAȘ, și să sufere PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU! Este o mare diferență între a suferi prin tine însuși, și a suferi PRIN PUTEREA LUI DUMNEZEU. O caracteristică a jugului lui Hristos este însă ODIHNA, și creșterea acestei odihne. Dacă suferințele din viața de credință nu RODESC în NOI o odihnă mai adâncă a sufletului atunci ne putem întreba dacă acele suferințe vin de la Domnul, sau dacă ne-am raportat corect la ele. O, Doamne, câte juguri false am purtat ca și creștin, și de câte ori am încercat să port bățaliile Tale prin puterea mea! Și câte juguri false încă mai port, juguri pe care nici nu le cunosc. De aceea, mă avânt smerit în bățaliile Tale și în căutarea adevărului Tău pentru a găsi mai mult din ODIHNA pe care Tu o dai DOAR celor care recunosc că sunt trudiți și împovărați. Dumnezeu ne face alegerea credinței extrem de ușoară. Căci, dacă refuzi jugul lui Hristos, rămâi cu un jug RĂU și MULT MAI GREU! Trebuie să fii prost și fără minte ca să nu alegi jugul lui Hristos. Dar ca să îl poți alege ai nevoie de CREDINȚĂ, pentru că cel rău, și nu altcineva, îți va prezenta jugul lui Hristos ca pe dușmanul sufletului tău. Dar marea întrebarea este: tu pe cine vei crede? Vei crede pe tatăl minciunii sau pe Hristos care îți spune: „Luați jugul Meu asupra voastră....căci jugul Meu este BUN și sarcina Mea este UȘOARĂ...”

Mărturisesc că de fiecare dată când am refuzat jugul lui Hristos, am primit în schimb un JUG mai greu și nociv sufletului meu... Dar, ori de câte ori am primit jugul lui Hristos, am găsit odihnă pentru sufletul meu. De ce, Doamne, nu te-aș alege?

Hristos Se dă pe Sine model. El poartă jugul Tatălui, și este permanent în odihna Tatălui. El ne cere să purtăm jugul Lui pentru a fi în odihna Lui. Isus e modelul. Ucenicul nu poate fi mai presus de învățător. Ucenicului nu i se va cere mai mult ca Învățătorului. Isus este respins de Israel. Și ucenicii vor fi respinși de Israel. Dar Isus, Cel respins de Israel, nu disperă, ci rămâne demn în picioare și găsește ODIHNĂ la picioarele Tatălui laudând și închinându-se înaintea Sa. Și în Luca ni se spune că Isus S-a bucurat în duhul Său și a laudat dreptatea și înțelepciunea Tatălui. La fel va fi și cu ucenicii când vor fi respinși. Ei se vor putea bucura de aceeași pace și odihnă sufletească. Viața lui Isus e plină de suferință și încercări. Dar este de asemenea plină de odihnă, de bucurie, de pace și demnitate. Acesta este DRUMUL crucii la care ne cheamă Isus. Nu un drum al chinului, ci un drum al odihnei amplificată de micile încercări ale credinței!

Dar ODIHNA nu vine ca un CEC în alb. Trebuie să ÎNVĂȚĂM de la Hristos. Ucenicul este într-un proces de învățare. El trebuie să învețe odihna adusă de drumul crucii. Și învață privind la Hristos. Cum de a primit Hristos de la Tatăl ODIHNĂ în cele mai grele momente ale lucrării, atunci când era respins de toți ceilalți? Isus era respins de toți, dar Tatăl rămânea cu El. Aici era secretul Lui. DE aici izvora odihna, pacea și bucuria inimii Sale care nu putea fi furată de NIMIC. Tulburarea din Ghetsimani era generată nu de suferințele fizice și batjocurile oamenilor ce urmau să vină, ci mai degrabă de purtarea păcatului care avea să-L despartă de Tatăl. Până în acel moment, Tatăl fusese cu El. Și mai avea să rămână. Dar pe cruce avea să fie lăsat singur. Dar noi nu vom avea parte de această încercare. Vom avea momente în care se va

PĂREA că vom fi singuri, dar atunci Isus va fi cu noi mai mult ca altădată. Hristos rămânea în Tatăl, și Tatăl rămânea în Hristos. Iată sursa odihnei permanente a sufletului lui Hristos. El stătea mereu sub autoritatea Tatălui și în comuniune permanentă cu El. Această relație nu se întrerupea NICIODATĂ și nu era diminuată de NIMIC. Cel care nu are unde-și odihni capul în această lume, este Același cu Cel care în această lume se odihnește permanent la umbra Celui Atotputernic. Acesta este tabloul complet al odihnei Fiului. Când privim la drumul care ne stă înaintea trebuie să vedem deopotrivă odihna și suferința. Trebuie să vedem mai mult odihna decât suferința. Această perspectivă ne va face să luăm jugul lui Hristos CU BUCURIE, curaj și entuziasm!

Deci, să privim la Fiul și să învățăm: „învățați de la Mine, căci Eu sunt BLÂND și SMERIT cu inima!” Această expresie rezonază cu sărăcia în duh și blândețea din Fericiri și cu statutul de prunc ce primește lumina din partea Tatălui. Ea se opune statutului de înțelept și priceput menționată cu câteva versete mai sus. Isus primește odihnă de la Tatăl chiar în cele mai dificile momente ale lucrării căci este BLÂND și SMERIT cu inima. Ce expresie tulburătoare. Înțelegem că Isus era blând în relațiile cu semenii. Dar aici El este blând și smerit cu inima în relația cu Tatăl. Isus era smerit. Înțeleg ca eu, cel păcătos și vai de capul meu să fiu sărac în duh, smerit și zdrobit la picioarele Domnului. Dar Isus? De ce El era blând și smerit la picioarele Tatălui? Pentru că El S-a întrupat și Și-a asumat umanitatea și dimensiunea de rob (vezi Filipeni cap. 2a). De fapt, îngerii sunt smeriți. De fapt, noi în ceruri vom fi smeriți toată eternitatea. Adică vom recunoaște adevărul despre noi și despre Dumnezeu, vom recunoaște raportul dintre noi și Dumnezeu, și vom rămâne în lumina acestui raport acolo unde ne este locul. Nu ne vom depăși sfera de responsabilitate și de acțiune, vom rămâne exact unde ne este locul, în sfera delimitată de Creator. De fapt, așa a apărut oboseala; când Adam nu a rămas smerit când nu a rămas sub autoritatea Creatorului. Când a dorit să își extindă raza de acțiune, să își depășească atribuțiile. De acolo a izvorât tulburarea, și oboseala. Isus, al doilea Adam, rămâne în perfectă sincronizare cu Tatăl. El rămâne clipă de clipă sub autoritatea deplină a Tatălui, și în dependență totală de El. Tot ce face, face doar prin Tatăl, doar la porunca Tatălui, și doar spre slava Tatălui. El nu are planuri, strategii, căi, idei, opțiuni personale. El merge total pe mâna Tatălui. El este trimis de Tatăl, El urmează strategia Tatălui. El rămâne în atribuțiile fixate de Tatăl. El rămâne în sfera de responsabilitate clar delimitată de Tatăl. Rolul Său este să MĂRTURISEASCĂ despre ADEVĂR. Rolul Tatălui este să DECIDĂ cui îi va descoperi LUMINA adevărului. De aceea, Isus nu disperă când este respins. De aceea, laudă pe Tatăl și găsește odihnă la Tatăl. În contrast cu Isus, în lucrare, suntem adesea plini de noi înșine, de părerile noastre despre lucrare, de strategiile noastre de evanghelizare, de planurile noastre de trezire spirituală. Și suntem plini și de încrederea în noi înșine, și de dorința de succes. SUNTEM PLINI de aceste lucruri. Cine spune că nu are aceste lucruri în inima sa, acela ori minte ori, și mai grav, este atât de orbit încând nici măcar nu face distincția între îndemnurile firii și îndemnurile Duhului. De aceea, nimeni nu a fost trimis în vreo lucrare înainte să fie ZDROBIT prin mari suferințe (vezi Iosif, David, Moise...). Mare atenție să nu ne luăm prea serios în lucrare, și mare atenție la prea mult entuziasm în lucrare. Adesea entuziasmul izvorăște din dorința personală de succes și nu din Duhul Sfânt. Mântuitorul era smerit și mergea pas la pas cu Domnul. Călăuzirea Duhului față de Biserică este identică: pas cu pas (vezi Cartea Fapte). Cine are planuri prea multe și prea clare pentru Biserică are, cred, o problemă. Totul trebuie să fie pas cu pas, în dependență totală de Tatăl, și sub autoritatea Sa. Doamne, doar ce vrei TU, doar când vrei TU și doar cum vrei Tu! Iată blândețea și smerenia inimii Fiului în relație cu Tatăl. Viața Fiului este caracterizată de o ASCULTARE desăvârșită de Tatăl. Măcar că era Fiu a învățat să asculte, și a ascultat în toate zielele Sale pământești, și în toate lucrurile, și a fost ascultător până la moarte și încă la moartea de cruce! Nu voia

Mea, ci voia Ta! – iată pâinea cea de toate zilele a Mântuitorului. Și Hristos moare după porunca Tatălui, și înviază după porunca Tatălui, și este înălțat după porunca Tatălui, și mijlocește la dreapta Tatălui după porunca Tatălui, și va veni să judece și să restaureze pământul la porunca Tatălui și, incredibil, la final, când Dumnezeu îi va supune TOTUL sub picioarele Lui, când toate lucrurile îi vor fi supuse CHIAR și FIUL Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți. Pentru a încuraja pe OM să se supună lui Dumnezeu, prin Fiul, Dumnezeu ÎNSUȘI învață și exersează SUPUNEREA și o face în mod etern. Pentru eternitate, Fiul care era din eternitate egal cu Tatăl, se va supune din pricina întrupării TATĂLUI! Iată răspunsul lui Dumnezeu la răzvrătirea lui Lucifer și la răzvrătirea noastră!

Și iată că în Matei FIUL ne arată SMERENIA SA pentru a ne încuraja pe noi, OMENII PĂCĂTOȘI (!!!), să fim smeriți pentru a găsi odihna. Odihna nu este un CEC în alb pe care o primești la nașterea din nou. Odihna nu este un DAT pentru toți cei ce poartă eticheta de creștini. ODIHNA este un DAR pe care Domnul îl dă acum și aici DOAR celor care urmează exemplul smereniei Fiului. Odihna este doar pentru cei care stau zdrobiți și smeriți la picioarele Tatălui și rămân sub autoritatea Sa. Ori de cât ori ne îndepărtăm de acel loc. Se diminuează și odihna din noi. Când odihna dată de Duhul se diminuează în adâncul nostru deja este UN SEMN că ne-am îndepărtat de autoritatea Tatălui. Psalmul 91 ne învață:

- (DOAR) cel ce STĂ sub ocrotirea Celui PreaÎNALT SE ODIHNEȘTE la umbra Celui Atotputernic... (Ps 91:1...)

Primele două tablouri din cap. 12 sunt dedicate Sabatului. Sabatul a fost dat de Dumnezeu poporului pentru a-și aminti de odihna lui Dumnezeu din ziua a șaptea, și pentru a fi chemat să experimenteze și el odihnă: o odihnă fizică, dar și o odihnă spirituală prin cinstirea Domnului, prin închinare înaintea Domnului, prin meditație asupra căilor Domnului. Mai mult decât odihna fizică, esența Sabatului era dată de cinstirea Domnului, de părtășia cu Dumnezeu cel viu în liniștea unei zile fără treburi și fără oboseală fizică.

Fariseii însă au idolatrizat Sabatul, l-au văzut ca sfânt în sine și au inventat o mulțime de reguli ce trebuiau respectate de Sabat neglijând însă însăși esența Sabatului. Accentul nu mai era pus pe părtășia cu o Persoană, ci pe respectarea unui set de reguli exterioare: ce ai voie să faci și ce nu ai voie să faci. Ucenicii au flămânzit. Ei însă doreau să rămână cu Isus și să asculte cuvintele Sale. Și atunci au mâncat niște spice de grâu. Fariseii mâncau în timpul Sabatului. Mâncatul nu era definit ca o lucrare. Dar smulgerea câtorva spice era văzut de ei ca o încălcare a Sabatului. În același timp, ei nu vedeau că ucenicii împlineau ESENȚA Sabatului căci stăteau în prezența Dumnezeului întrupat. Ucenicii au mâncat din spice pentru a nu pierde nici o secundă din umblarea cu Isus, din părtășia cu Isus. Ei au mâncat spice tocmai pentru a împlini Sabatul. Dar cât de absurdă și rău intenționată este obiecția Fariseilor! Cât de exagerată, străină de Lege și ce proastă motivație era în spate! Dar este absolut fascinant modul în care Isus răspunde obiecției lor absurde. Isus nu se mânie, nu răbufnește. Dar nici nu-i disprețuiește, și nici nu îi ignoră. Isus RĂSPUNDE obiecției lor cu blândețe, cu fermitate și cu argumente minunate din Lege. Obiecția Fariseilor nu avea în vedere ceva subtil din Lege. Obiecția lor avea în vedere ceva banal; ei contestau un lucru evident și erau în contradicție flagrantă cu Legea. Cu toate acestea, Isus le alocă timp, și cu o răbdare dumnezeiască se oprește asupra obiecției lor, o ia în serios, și le aduce argumente serioase din Lege pentru a le deschide mintea.

Legalistul înlocuiește trăirea cu Dumnezeu în diferitele contexte ale vieții și schimbarea lăuntrică după chipul Domnului cu un set de reguli clare, exterioare și ACCESIBILE voinței umane. De asemenea, legalistul exaltează partea ceremonială a Legii și neglijează absolutele morale ale Legii, esențele divine ale poruncilor.

Mântuitorul le explică mai întâi prin exemplul lui David, că legea ceremonială nu este sfântă în sine. Ea este compusă din simboluri, din simblourile unor realități spirituale. Ea trimite către niște valori absolute, și de aceea este sfântă. Ea nu este sfântă în sine, ci este sfântă din pricina valorilor absolute pe care le indică, din pricina semnificațiilor pe care le poartă. Pe de altă parte, absolutele morale ale Legii sunt sfinte în sine. Dragostea, mila, dreptatea sunt valori în sine căci derivă din însăși caracterul lui Dumnezeu. Legea ceremonială este sfântă tocmai pentru că trimite către aceste absolute divine: sfințenia, mila, îndurarea, dreptatea lui Dumnezeu. Pentru a facilita această distincție, Dumnezeu a lăsat multe exemple în Vechiul Testament în care legea ceremonială a fost schimbată sau încălcată de oameni evlavioși fără ca Dumnezeu să-i pedepsească. Aceste schimbări și încălcări ale Legii ceremoniale erau menite să le arate că Legea ceremonială nu este sfântă în sine, ci că trimite către niște absolute divine care sunt mai importante. Legea ceremonială deci trebuie să conducă inima evreului către aceste semnificații și absolute divine. Pe de altă parte, Dumnezeu nu tolerează niciodată încălcarea dreptății, a milei, a sfințeniei. Sunt multe exemple în Vechiul Testament. Mântuitorul face aici referire la David. David, Unsul Domnului, fugea de Saul. Viața îi era în pericol. Trece pe la cetatea preotească Nob. Acolo era doar pâine sfințită. David și oamenii care erau cu el aveau nevoie să mănânce repede ceva și să își continue fuga de furia lui Saul. Era o situație critică, de viață și de moarte. Pe un taler era viața Unsului Domnului și a oamenilor care erau cu el, iar pe alt taler pâinea sfințită din care aveau voie să mănânce doar preoții. Cu câteva capitole mai înainte de acest tablou din 1 Samuel, Saul este lepădat pentru că aduce el jertfa în locul lui Samuel; Saul este lepădat pentru această încălcare a legii ceremoniale. David, într-o situație critică, alege să calce și el legea ceremonială, dar Dumnezeu nu-i reproșează ceva și nici nu-l leapădă. De ce Saul este lepădat, iar David laudat de însuși Mântuitorul pentru discernământul său spiritual? Diferența este majoră. Saul încalcă legea ceremonială tocmai pentru că o vede ca pe ceva în sine, și nu ca pe o trimitere către niște valori superioare. Saul credea că fără aducerea jertfei nu vor putea căpăta izbânda. El se raporta idolatru la Legea ceremonială și acțiunea sa este motivată de neîncrederea sa în Domnul. De asemenea, Samuel, preotul nu i-a dat voie să aducă jertfa. David însă încalcă legea ceremonială tocmai pentru că înțelege că sunt niște valori superioare ei. El înțelege că atunci când prescripțiile legii ceremoniale intră în contradicție cu valorile divine spre care arată, trebuie alese aceste valori în detrimentul legii ceremoniale. Iar în contextul lui David preotul este de acord ca el să mănânce din pâinile sfințite. Decizia lui David izvorăște dintr-o profundă cunoaștere a lui Dumnezeu, iar decizia lui Saul dintr-o raportare idolatră la Domnul. David pare să aibe același comportament și în contextul legii morale. El vede în spatele prescripțiilor morale niște absolute divine. Astfel, el se lasă ghidat de aceste absolute divine în fiecare context și ia decizii șocante care par să sfideze atât prescripțiile punctuale ale legii ceremoniale cât și cele ale legii morale. De exemplu David în nenumărate rânduri rostește neadevăruri pentru a-și scăpa viața. Noi am spune că minte. Dar el a înțeles ce înseamnă a minți din perspectiva lui Dumnezeu, și a înțeles că într-un context de război înșelarea vrăjmașului face parte din regulile jocului. David este un expert în a-și înșela și în a-și induce în eroare adversarii. David nu are muștrări de conștiință, și nici Dumnezeu nu-i reproșează ceva la acest capitol. David nu se raportează în spirit legalist la legea lui Dumnezeu. El caută spiritul Legii, valorile din spatele Legii, și le aplică în fiecare context în parte. David cruță pe Saul dar taie

în bucăți pe cel care se laudă că l-a ucis pe Saul. David înțelege că pâinile nu sunt sfinte în sine, și că VIAȚA unor Oameni este o valoare imensă, mai importantă decât un simbol din legea ceremonială.

Al doilea exemplu pe care-l dă Mântuitorul are în vedere preoții de la Templu. Dacă primul exemplu este unul general care le arată că sunt SITUAȚII când legea ceremonială poate fi încălcată fără ca Dumnezeu să se supere, al doilea exemplu se referă chiar la Sabat. Cât de precis este acest exemplu. El nu îi contrazice asupra faptului că ucenicii au încălcat Sabatul. Dar vrea să le deschidă mintea că Însuși Dumnezeu era de acord cu încălcarea Sabatului. Dumnezeu care a dat Sabatul porunca preoților să se aducă jertfe de Sabat. Deci Sabatul nu era o valoare în sine, ci era un indicator către o valoare. Pe de altă parte, Dumnezeu era mai mare decât SABATUL și avea dreptul să schimbe Sabatul sau să poruncească chiar ÎNCĂLCAREA LUI! Mântuitorul le vorbește pe limbajul lor. Pentru ei esența Sabatului înseamnă să NU FACI nici o lucrare, iar încălcarea Sabatului însemna facerea unei mici lucrări. După teoria lor, preoții deci încălcau Sabatul căci făceau o lucrare. Dar Dumnezeu accepta acest lucru. De ce? Pentru că acei preoți erau în prezența Domnului la Templu, slujeau direct Domnului, se închinau Domnului, aveau părtășie cu Domnul prin acele jertfe. Ei împlineau de fapt Sabatul mai bine decât toți ceilalți evrei care nu făceau nici o lucrare în casele lor! Căci esența Sabatului era părtășia cu Dumnezeu! Interdicția de a nu face vreo lucrare era un mijloc spre un scop, era un mijloc spre a atinge esența Sabatului, și anume părtășia cu Domnul! Dar Fariseii au sfințit mijlocul și l-au transformat într-un scop în sine. Scopul însă l-au neglijat în totalitate. Apoi, Isus aplică acest principiu de la Templu situației actuale: „Dar Eu vă spun că în mijlocul vostru este Unul mai mare decât Templul!” Isus nu este intimidat de obiecțiile Fariseilor. El are pretenția să fie recunoscut ca Mesia, ca Fiu al lui Dumnezeu. El știe despre Sine că a manifestat către popor evidențe copleșitoare ale mesianității și divinității Sale. Templul în sine nu avea nici o valoare. De aceea Domnul leapădă și Cortul de la Silo și Templul de la Ierusalim. Valoarea și sfințenia Templului era dată de Cel ce locuia în Templu. Acum, Cel ce locuia în Templu umbla printre ei în persoana Fiului Său. Ucenicii erau în prezența Celui care sfințea Templul. A fi lângă Isus era ceva MAI IMPORTANT decât a fi în Templu. Și dacă preoților din Templu li se trecea cu vederea jertfele aduse de Sabat în prezența lui Dumnezeu, și ucenicii li se putea trece cu vederea că au mâncat spice de grâu de Sabat în prezența lui Isus. Ei împlineau esența Sabatului mai bine ca toți ceilalți din Israel pentru că erau în prezența lui Isus și sorbeau cuvintele Lui. Ei aveau părtășie directă cu Dumnezeu întrupat. Ce împlinire mai minunată a Sabatului decât aceasta putea exista pe acest pământ? Fariseii L-au dat afară pe Dumnezeu din Sabat și au pus în locul Lui setul lor de reguli exterioare. Hristos nu încalcă Sabatul, ci reabilitează Sabatul. Isus nu desființează aici Sanatul, ci Îl împlinește și îi revelează adevărata funcție ucisă în acele vremuri de legalismul Fariseilor. Isus nu se luptă împotriva Sabatului ci Îl restaurează.

Mântuitorul afirmă că El este Domn și al Sabatului. Aceasta înseamnă că El este Cel care trebuie să fie cinstit de Sabat. Fariseii, deși nu făceau nici o lucrare, Îl necinsteau pe Hristos Isus, Domnul Sabatului. Ei erau, deci, cei care încălcau Sabatul, a cărui esență era cinstirea lui Dumnezeu. De Sabat ei îl contestau pe Isus. Deci, ei de Sabat Îl necinsteau pe Domnul Sabatului. De asemenea, înseamnă că Isus este mai presus de Sabat. El poate schimba Sabatul căci El este Domnul Sabatului. Cel care a dat porunca Sabatului o poate și schimba. Și Isus va face acest lucru prin instaurarea Noului Legământ. El nu va desființa funcția Sabatului dar va desființa forma specifică vechiului legământ: o zi din șapte să nu faci nici o lucrare ci să-L cinstești pe Domnul. Biserica nu mai este un popor separat de celelalte popoare, ci un popor printre popoare. Biserica trebuie să-L reprezinte pe Dumnezeu printre popoare. De aceea, Domnul dă o libertate maximă în ce privește formele, tocmai ca să fie reprezentat drept Dumnezeu de către creștini în diferitele culturi ale popoarelor. În Imperiul Roman oamenii lucrau 7 zile pe săptămână. Dumnezeu nu cerea

scavilor creștini să nu lucreze în ziua a șaptea. Dar le cerea să se roage neîncetat și să fie plini de Cuvânt. Funcția Sabatului rămâne. Forma în care este împlinită diferă și se armonizează cu strategia preoției specifică Noului Legământ.

Mântuitorul le repetă pentru a doua oară pasajul din Scriptură care spune: **Milă voiesc și nu jertfe!** Prima dată o face în Matei 9:13. Repetiția acestui citat ne arată importanța sa. Mântuitorul le dă mură în gură cum s-ar spune. Îi trimite la un pasaj EXPLICIT din Scriptură în care Dumnezeu Însuși insistă că El așteaptă în viața poporului absolutele divine spre care arată ritualurile de la Templu. Jertfa era un simbol al MILEI lui Dumnezeu. Jertfa era sfântă tocmai pentru că arăta spre MILA lui Dumnezeu. Dar jertfa era doar un indicator. MILA era VALOAREA, era ceea ce conta și ceea ce oferea semnificație și jertfelor. Dumnezeu aștepta de la popor nu omorârea unor animale, ci întruparea MILEI spre care arătau acele jertfe.

Deși obiecția lor este absurdă și izvorăște dintr-o inimă vicleană, Mântuitorul răspunde obiecției lor cu argumente copleșitoare. El le creează un cadru general prin exemplul din viața lui David, cel care îl prefigura pe Mesia. În acest cadru general se arată clar că valorile divine sunt mai presus de ritualurile de la Templu. Apoi, Isus aplică acest principiu general situației particulare legate de Sabat. Și o face citând din Lege. Acest principiu din viața lui David era validat de Lege și era validat chiar cu privire la Sabat. Apoi Mântuitorul le dă un citat din Scriptură în care Dumnezeu Însuși afirmă EXPLICIT principul pus în discuție de Mântuitorul. De asemenea, Isus le aduce aminte că Sabatul are un Domn, că Domnul este mai mare decât Sabatul. Și nu în cele din urmă, în baza evidențelor copleșitoare ale mărturiei Sale, El se identifică cu acel Domn care este fiul lui David și care este mai mare decât Templul Însuși! Mântuitorul deci nu răbufnește în fața obiecției absurde a Fariseilor. El îi tratează ca bolnavi și se apleacă să le vindece boala cu răbdare, dar în același timp cu demnitate și fermitate.

12:9-14 - Minunea și ziua Sabatului

A doua obiecție a Fariseilor cu privire la raportarea lui Isus la Sabat o întrece pe prima în absurditate și întuneric. Dacă la prima obiecție am putea găsi niște verșete din Vechiul Testament care să o susțină (să nu faci nici o lucrare în ziua de odihnă...), a doua obiecție este total lipită de teme. Ea sfidează logica, rațiunea, și bunul simț. Cum adică să consideri că a face o minune de Sabat este o încălcare a Sabatului? Minunea era făcută prin puterea lui Dumnezeu. Ea nu presupunea nici o lucrare fizică!!! Ea era făcută prin rostire de obicei. Fariseii vorbeau și ei în ziua de Sabat. Dar nu erau de acord cu niște vorbe care ar fi făcut o minune care ar fi adus slavă lui Dumnezeu din partea oamenilor și mult bine unui om aflat în mari suferințe. Ba mai mult, minunea se făcea doar prin puterea lui Dumnezeu. Deci, ei practic nu-I dădeau voie lui Dumnezeu să facă o minune de Sabat. Mergând pe această logică, Fariseii trebuiau să îl condamne pe Yahwe că de Sabat El făcea să răsară și să coboare soarele. Oare aceasta nu era tot o încălcare a Sabatului? Fariseii erau atât de mândri și au idolatrizat atât de mult Sabatul încât în scrierile rabinice se puneau problema ca Sabatul să fie ținut și în cer și în iad! Dumnezeu face ce vrea de Sabat! Dumnezeu lucrează și de Sabat! Sabatul e pentru om, nu pentru Dumnezeu! Și Sabatul e pentru om și nu omul pentru Sabat! Sabatul a fost dat ca un ajutor omului nu ca o povară și ca un chin! Iar minunea trebuia făcută mai ales de Sabat. Căci minunea îndrepta privirile oamenilor spre Dumnezeu! Oare nu aceasta era funcția Sabatului? Nu pentru aceasta a fost dat Sabatul? Obiecția lor depășește orice limită a prostiei și a bunului simț. Eu simt că mă enervez și că mă revolt doar când mă gândesc la ea. Dar cum aș fi reacționat oare dacă aș fi fost acolo de față, în sinagogă?

Dar Isus nu cade în capcana întinsă de cel rău. Nu răbufnește, nu reacționează cu mânie. El răspunde cu calm, cu luciditate, cu răbdare, cu fermitate, cu dragoste la obiecția lor. El se apleacă asemenea unui doctor desăvârșit peste pacientul bolnav și îi dă medicamentul de care are nevoie. Isus se smerește, și coboară la nivelul argumentului lor căruia îi dă și o replică. El face apel la bunul simț și la înșeși faptele Fariseilor. În mod cert, acești Farisei iubitori de bani și de bunuri materiale, ar fi reacționat pentru a-și salva oile în ziua de Sabat. Oare nu cu mult mai mult ar fi trebuit slavat un om de Sabat? Deci, chiar dacă minunea ar însemna o lucrare, ea tot ar fi acceptată de Sabat. Este incredibil modul în care Isus se smerește și se apleacă asupra bolii Fariseilor. Deci, chiar dacă minunea ar însemna o lucrare! El nu le explică faptul că minunea nu poate însemna o lucrare, ci le explică faptul că, chiar dacă ar însemna, tot ar fi îngăduită de Sabat. Mântuitorul le arată că nu sunt coerenți nici măcar în absurditatea lor. Este îngăduit a face bine de Sabat – le explică Isus. Dar este ca și cum explica faptul că albul este alb, și negrul este negru. Dar Isus își face timp și explică cu răbdare că albul este alb și negrul este negru.

După minune, Fariseii ies afară și se sfătuiesc de SABAT (!!!) cum să omoare pe Isus. Aici IPOCRIZIA depășește orice limită! Ești consternat că Isus face o minune de Sabat, dar nu ai nici o remușcare să plănuești în timpul Sabatului, nu judecarea, sau cercetarea (!), ci asasinarea Fiului lui Dumnezeu! Nu ai replică pentru argumnetul adus de Isus, dar te încăpățânezi să îți aperi tradițiile și propriile interpretări absurde ale Scripturii. Ba mai mult! Plănuești uciderea celui care dovedește absurditatea teologiei tale!

Privind acest tablou simt că îmi ating limita răbdării, și sunt gata să izbunesc împotriva acestor Farisei. Și eu doar citesc despre ei, iar ei sunt morți de mult. Dar dacă aș fi fost de față... cum aș fi reacționat?

12:15-21 – Isus, Robul Domnului

Reacția lui Isus față de obiecțiile absurde ale Fariseilor nu face decât să confirme că El este Mesia. Isus nu răbufnește, nu judecă, nu se ceartă, nu este plin de mânie, nu disperă, nu face crize de nervi, nu se blochează, nu își pierde cumpătul în fața Fariseilor. De asemenea, El nu caută și nici nu intră în polemici. El nu face un scop în sine din contrazicerile cu Fariseii. El nu face un scop în sine din a-i convinge. El răspunde în câteva cuvinte unor obiecții făcute pentru a oferi Fariseilor și poporului condus de aceștia șansa vindecării. El nu se lasă defocalizat de obiecții și continuă să propovăduiască Evanghelia Împărăției. El nici nu ignoră total obiecțiile. Răspunde obiecțiilor, dar în mod temperat și limitat. El nu REACȚIONEAZĂ în fața obiecțiilor, ci ACȚIONEAZĂ și subordonează obiecțiile mandatului primit. Isus nu se defocalizează și nici nu își pierde direcția în lucrare. El nu face un scop în sine din a arăta adevărul despre Sabat. El nu începe să predice de acum încolo doar despre Sabat. El nu începe să scrie cărți despre adevărata semnificație a Sabatului. El oferă câteva argumente obiecțiilor, și se folosește de acestea pentru a înălța Evanghelia Împărăției. Cât echilibru în raportarea lui Isus la obiecțiile Fariseilor! Nici nu răbufnește, nici nu se defocalizează, nici nu le ignoră. Isus nu trăiește din reacție! El știe care este chemarea Tatălui. Și mai știe că cel rău este expert în a te provoca să REACȚIONEZI, iar tendința umană este să reacționeze defocalizându-se și mergând spre cealaltă extremă. În controversa cu Sabatul, Isus nu scrie un tratat despre Sabat. Oferă câteva argumente, și apoi își continuă lucrarea și PROCALMĂ, ÎNALȚĂ Evanghelia Împărăției! Chiar atunci când răspunde în câteva cuvinte obiecțiilor Fariseilor, El nu se oprește la acest răspuns, ci pornind de la obiecțiile lor conduce dialogul acolo unde vrea El să ajungă, și anume mărturisește despre mesianitatea Sa. Pornind de la obiecțiile Fariseilor, El se declară pe sine ca fiind mai mare decât Templul, mai mare decât Sabatul, mai mare decât Iona și decât Solomon. Modul în

care Isus răspunde la obiecțiile absurde și obraznice ale Fariseilor CONFIRMĂ că El este Mesia! În spatele obiecțiilor era cel rău, care urmărea prin acestea:

- ***Să Îl facă pe Isus să se îndoiască de Sine***: argumentul majorității – dacă zece oameni îți spun că ești beat, du-te și te culcă! Dacă toate autoritățile lui Israel te contestă, du-te și revizuiește-ți teologia!
- ***Să Îl facă pe Isus să își piardă cumpătul*** și să nu rămână în dragoste, răbdare, blândețe, în cea smerenie a inimii pe care I-o cerea Tatăl.
- ***Să Îl facă pe Isus să disprețuiască pe Farisei*** și să nu-i bage deloc în seamă.
- ***Să Îl defocalizeze pe Isus de la misiunea Sa și de la proclamarea Evangheliei*** și să Îl determine pe Isus în a-și focaliza energiile pentru a se apăra, în a câștiga disputa cu Fariseii, sau în a insista prea mult DOAR pe un aspect al Legii (Sabatul) și în a nu mai proclama Evanghelia Împărăției în ANSAMBLUL ei.

Isus însă biruiește! El rămâne blând și smerit cu inima și nu se lasă atras în nici una din capcanele de mai sus. El rămâne sub autoritatea Tatălui și a Scripturii, și astfel mai îmlinește o profeție mesianică:

18. „Iată Robul Meu pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El, și va vesti Neamurilor judecata.

19. El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-I va auzi glasul pe ulițe.

20. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata.

21. Și Neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.”

(Matei 12:18-21)

Isus este Robul Tatălui. El nu are nevoie de confirmarea Fariseilor sau a poporului. El are confirmarea Tatălui. El nu Se îndoiește de Sine. El are de partea Sa pe Tatăl care Îi dă Duhul Său și confirmarea Sa. El respectă strategia Tatălui care înseamnă:

- O anumită discreție... (Isus evită puplicitatea... ba mai mult poruncește oamenilor cu totdinadinsul să nu-L facă cunoscut...). El nu vrea să stârnească valuri, revolte sociale, partide împotriva Fariseilor.
- Fără ceartă, fără agresivitate, fără polemici interminabile, fără reacții de mânie, de iuțime...
- Fără insistență exagerată... (Isus pleacă atunci când gadarenii Îl roagă să plece și părăsește zona în care Se află atunci când Fariseii vor să Îl omoare... Isus vestește Cuvântul doar celor care sunt interesați să Îl audă... doar celor care Îl caută...
- Într-un duh desăvârșit al iubirii, răbdării, recuperării, vindecării... (nu va frânge trestia ruptă... și nu va stinge mucul care fumegă...)

- Focalizarea pe un mesaj clar: va vesti Neamurilor judecata. El vestește ce i-a poruncit Tatăl să vestească și nu se lasă defocalizat de la această vestire și evită capcana propovăduirii prin REACȚIE!!!)

Profeția anunța că Robul Domnului va vesti Neamurilor judecata. Matei este în continuare preocupat de tema Neamurilor. De ce o aduce în discuție aici? Căci Isus propovăduia Evreilor și a fost trimis doar pentru oile pierdute ale lui Israel? Profețiile din Isaia anunțau faptul că după ce Mesia va fi respins de ai Săi, El va fi trimis să fie lumina Neamurilor și acestea vor primi mai bine mesajul Său. În comentariul pe Isaia (vezi cap. 49-53) am argumentat că această profeție mesianică se împlinește prin Biserică. Mesia este Capul Bisericii. Capul nu poate fi despărțit de trup. Isus continuă lucrarea Sa prin Biserică. Profețiile mesianice se împlinesc în Isus prin viața Sa pământească ȘI PRIN viața pământească a Bisericii Sale. Prin Biserică, Mesia va vesti Neamurilor judecata. Și mulți oameni dintre Neamuri vor nădăjdui în Numele Lui. Profeția din Isaia 42 încă se împlinește acum și aici prin Biserică. Acest element este extrem de important, căci înseamnă că Biserica TREBUIE să respecte strategia vestirii poruncită de Tatăl în Isaia 42 și împlinită de Fiul în viața Sa pământească. Aceste elemente ale strategiei RĂMÂN valabile și cu privire la Biserică! Mare atenție! Biserica nu poate opera după o altă strategie în ce privește propovăduirea. Căci dacă va face așa, se va abate de sub autoritatea Tatălui și nu va avea impact. Și asta își dorește cel rău. Și dacă el nu a reușit să abată pe Fiul de la misiunea Sa prin obiecțiile absurde ale Fariseilor, cât de bine a reușit să facă acest lucru cu Biserica Domnului! Ce tactică eficientă aplicată în istorie de cel rău ca Biserica să trăiască prin reacție, să facă orice altceva decât ce i-a poruncit Domnul să facă în primul rând, să se focalizeze pe detalii din Evanghelie și să neglijeze ansamblul Evangheliei. Isus a vorbit despre Sabat doar CÂT trebuie. Nu a acordat mai multă atenție Sabatului decât a acordat Legea Însăși. Legea vorbea și despre altceva. Și centrul Legii era Mesia. Isus a venit să mărturisească despre Mesia. El pornește de la obiecțiile Fariseilor pentru a-L proclama pe Mesia. Isus nu ignoră obiecțiile dar nici nu le ia prea în serios! O, ce model minunat ne-a dat Isus! Și noi ce facem?! Ah, cât de ușor ne speculează cel rău prin accentuarea doar a unor DETALII din Evanghelie și pe neglijarea altora. Lucrarea lui Pavel a avut IMPACT în văzduh căci el:

- A cunoscut TOATĂ Evanghelia.
- A trăit TOATĂ Evanghelia.
- A predicat TOATĂ Evanghelia.

Și a făcut toate acestea respectând proporțiile stabilite de Domnul. Cât predici despre facerea de minuni? Cât predici despre trimiterea de misinonari? Cât vorbești despre rugăciune? Cât vorbești despre exorcizări? Cât predici despre predestinare? Cât predici despre Sabat?

A accentua prea mult un detaliu din Evanghelie în detrimentul altora e grav. A te frământa doar cu anumite elemente din Evanghelie și a ignora total alte elemente e tare păgubos! De aceea, Biblia trebuie predicată pe cărți și din toate cărțile Scripturii. Căci ASTFEL ne vom frământa și vom predica despre subiectele de mai sus atât cât impune Scriptura!

Am citit recent o istorie a exegezei Biblice care analizează cum a fost studiată Biblia în timpul istoriei Bisericii. Se observă cum Biserica mai degrabă reacționează decât acționează. Biserica trebuie

mai întâi să acționeze în sensul mandatului primit de la Hristos și apoi să reacționeze cu înțelepciune și cu o anumită prudență la provocările vremii. Dar Biserica a trăit mai degrabă prin reacție și a căutat să își mențină o poziție publică și respectată în lume. Din acest punct de vedere, am observat cum în fiecare secol, din umbră, cel rău făcea agenda Bisericii. Crea tot felul de atacuri și evenimente ca Biserica să REACȚIONEZE la ele, să meargă spre extreme, să nu rămână în echilibru, și mai ales să neglijeze să acționeze în sensul dorit de Duhul. Cine ne dictează băcăliile Bisericii? Diavolul cu atacurile lui, sau Dumnezeu cu porunca Sa prin Cuvânt? Trebuie să ne aducem aminte de ceea ce ne-a spus Isus: „aceste lucruri să le faceți, și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute!” (Luca 11:42). Nu înseamnă să ignorăm curentele și provocările vremurilor. Dar să facem mai întâi ce ne-a poruncit Hristos, și apoi, fără să pierdem echilibrul sau direcția, să răspundem cu înțelepciune la provocările vremii, și să subordonăm aceste provocări mandatului primit de la Hristos. Biserica a reacționat la provocările diavolului și a neglijat mandatul de a duce prin puterea lui Hristos, și după strategia Sa, Evanghelia până la marginile pământului spre grăbirea înnoirii tuturor lucrurilor! Biserica s-a străduit să supraviețuiască în această lume, să își păstreze o poziție onorabilă, și chiar să schimbe această lume, și ai uitat că Hristos stă la uși de 2000 de ani pentru a duce o lume nouă, desăvârșită! O, Doamne, ajută-ne să privim la Tine, să învățăm de la Tine care ești blând și smerit cu inima, care ai rămas sub autoritatea Tatălui și ai găsit odihnă când ai fost respins, care nu Ți-ai lăsat agenda pentru cea stabilită de cel rău care era în spatele obiecțiilor Fariseilor și care ai dus băcăliile Tatălui, și ai rămas în echilibru și ai biruit ispita de a reacționa firește! Ajută-ne să privim la Tine și să purtăm băcăliile Tale! Tu nu Te-ai temut că îți vei pierde poziția respectată în „academiile” din Israel. Nu ai scris tratate pentru a clarifica problema Sabatului și pentru a-ți justifica poziția teologică înaintea lui Israel. Tu ai pornit de la Sabat pentru a proclama Evanghelia Împărăției! Tu ai rămas fidel strategiei Tatălui! Lăudat fie Numele Tău!

Nu va fi pe pământ perioadă mai complicată și mai tulburătoare decât cea a lui Anticrist. Nu va fi altă perioadă ca aceasta în care ispita de a trăi prin reacție să fie mai mare! Care vor fi prioritățile Bisericii în perioada lui Anticrist? Vom face un scop în sine să-l demascăm pe Anticrist? Vom scrie tratate împotriva lui? Sau vom răspunde cu înverșunare la toate provocările pe care ni le va face el? Sau vom încerca cu orice preț să supraviețuim? Care va fi prioritatea Bisericii? Indiferent de vremuri prioritatea noastră va RĂMĂNE și în perioada lui Anticrist aceea de a-L proclama pe Hristos, de a crește în cunoașterea Sa, de a crește în asemănare cu El, de a crește în dragoste și unitate, de a-L reprezenta în lume cu discreție, demnitate și înțelepciune, de rămâne alipiți de Biserica locală, de a ne lăsa purtați de valul de prigoană pentru a răspândi și mai mult Evanghelia, de a ștepta și grăbi înnoirea tuturor lucrurilor. Pe aceste lucruri le vom face, și pe celelalte nu le vom lăsa nefăcute!

Vorbim de glasul public al Bisericii, că Biserica trebuie să își facă vocea cunoscută în cetate. Dar oare chiar așa stau lucrurile? Să nu uităm că Isaia 42 stabilește această strategie nu doar pentru Fiul cât și pentru Biserica Sa. Biserica este și va fi mereu o minoritate. Ea nu este chemată să schimbe societatea, să o transforme, să o conducă. Ea este chemată la discreție. Să poarte lumina lui Hristos printre oameni și să mărturisească învierea Sa acolo unde Domnul deschide o poartă pentru Cuvânt. Să își accepte și să își păstreze statutul de minoritar și să crească în har și în cunoaștere! Să privim la Pavel, la predicile și la scrierile lui. El nu intră în polemici și în război public cu răul din societate (și răul din societatea romană era mult mai pe față decât cel din societatea noastră). El nu se lasă defocalizat de răul din afară, ci insistă pe transformarea interioară a Bisericii. Secretul victoriei din afară este biruința din interior. Acest lucru e valabil atât cu privire la creștin (victoria din inima sa îi va da impact în mărturisirea lui Hristos în lume!), cât și cu privire la Biserică (creșterea în dragoste și unitate din interior, va da putere impactului ei în

mărturisirea lui Hristos în lume!). În fața răului din afară, Biserica nu trebuie să deschidă o luptă publică și directă cu el, ci să persevereze în curățirea propriei inimi! Iată strategia duhovnicească propusă de Pavel în epistolele lui! O, de ce nu rămânem în ce este scris? De ce nu avem încredere în strategia aplicată de apostolul Pavel? De ce nu înțelegem că bătălia se dă în văzduh și că nu avem de luptat împotriva oamenilor? De ce nu pricepem că în văzduh ai impact doar dacă te lupți cu armele date de Domnul după strategia Domnului? Strategia propusă de Duhul Sfânt este ciudată pentru înțelepciunea noastră omenească. De aceea, o și neglijăm. O campanie publică națională pare a fi mai eficientă decât să stau în cămăruță și să cresc în dragoste față de frațele meu!

Există două țări: țara inimii mele, și țara lumii. Dumnezeu vrea cucerească atât inima mea cât și lumea prin ducerea Evangheliei la toate Neamurile. Există deci un mandat interior (transformarea mea după chipul și asemănarea lui Hristos în toate lucrurile) și un mandat exterior (ducerea Evangheliei la TOATE popoarele). Dar există o legitate fundamentală: biruința în afară este direct proporțională cu cea din interior. Dumnezeu mă va folosi pentru ducerea Evangheliei în toată lumea doar în măsura în care Evanghelia mă va transforma în toate cămăruțele inimii. Pavel cunoștea toată Evanghelia și s-a lăsat modelat de Evanghelia în toate domeniile vieții sale. Aceasta a fost biruința din interior. Care a fost rezultatul în afară? Ducerea Evangheliei în TOT Imperiul Roman! Noi ne dorim succesul exterior, fără să plătim prețul în interior. Pavel știe care e succesul biruinței. De aceea, el insistă pe ceea ce trebuie, pe priorități. Și dacă citim toate epistolele lui, ce este COMUN în toate, pe ce insistă el CEL mai mult în toate, și o face indiferent de provocările specifice ale fiecărei Biserici? Citiți o singură dată epistolele pauline, și veți vedea cu claritate că el insistă MEREU și cel mai mult pe acest lucru: pe creșterea în cunoașterea lui Hristos și transformarea interioară a credinciosului și a Bisericii după chipul și asemănarea lui Hristos. Petru, Iacov, Ioan insistă pe același lucru în epistolele lor. Toți știau că Evanghelia va ajunge la capătul lumii când Hristos va umple și capătul inimii Bisericii! Și ce pot face eu în această luptă? Care e rolul meu ca mădular? Să accept procesul transformării mele după chipul și asemănarea lui Hristos PÂNĂ LA CAPĂT. Din punctul meu de vedere, Evanghelia va ajunge la toate neamurile, când toate domeniile vieții mele și toate cămăruțele inimii vor fi îngenunchiate înaintea tronului divin și așezate sub autoritatea lui Hristos prin puterea Evangheliei Sale. Noi ne căutăm lucrarea! Noi vrem roade vizibile în afară. Pentru că ne dorim de fapt succes! Dorim recunoaștere din partea celorlalți și o împlinire printr-un succes vizibil exterior. Dumnezeu însă ne cheamă la o luptă în ascuns, pe care o vede doar El. El ne cheamă la a o transformare a omului ascuns al inimii. Dar de acolo va izvorî un impact real în văzduh! Succesul exterior poate fi înșelător. Poate mulțimi de oameni te ascultă, și mulți oameni se apropie de Domnul prin slujirea ta. E ceva minunat. Dar oare cât impact în văzduh are lucrarea ta? Câtă profunzime este în transformarea oamenilor care te ascultă? Ce impact pe termen lung va avea lucrarea ta? În ce măsură va focaliza sau defocaliza (pe termen lung) lucrarea ta Biserica cu privire la adevăratele bătălii despre care am vorbit? La aceste întrebări poate răspunde doar Domnul. Dar ai și tu un indiciu clar. Nu privi la succesul înșelător din afară, ci privește în lumina modelului cristic la omul ascuns al inimii. Acolo vei afla ADEVĂRUL despre lucrarea ta, și cât de mare este de fapt lucrarea ta. Isus a fost un tâmplar anonim din Nazaret. Și 3.5 ani a investit în 12 oameni și a propovăduit public Evanghelia Împărăției pe un teritoriu mic din punct de vedere geografic, cel al Palestinei antice (un teritoriu mult mai mic decât cel al României). Dar iată ce IMPACT a avut lucrarea sa în văzduh, și peste veacuri? Care a fost secretul biruinței Sale? A fost biruința din inima Sa împotriva atacurilor diavolului. El S-a lăsat umplut și condus în totalitate de Duhul Domnului. Oare, în această lumină, ce înseamnă pentru mine, acum și aici, o lucrare mare? Ce trebuie să fac eu pentru ca Evanghelia să ajungă la toate popoarele? Crește

acolo unde ești, crește în ascunsul inimii în asemănarea cu Hristos în toate domeniile vieții tale! Când vei finaliza procesul acesta prin puterea lui Hristos, Evanghelia va fi ajuns de mult la marginile pământului prin aceeași putere a lui Hristos!

Poți după doi ani de credință ca prunc în Hristos să te duci să evangelizezi Africa și să te străduiești din plin 25 de ani și impactul lucrării tale să fie minim. Sau, să accepți un proces formativ de vreo 30-40 de ani în cultura ta și în Biserica locală și apoi, chemat de Duhul, să mergi doar un an de zile în continentul african, și prin puterea lui Hristos care operează din plin prin vasul inimii tale lărgit prin 40 de ani de încercări și modelări, să duci Evanghelia în tot continentul. Ce variantă preferi? Însuși apostolul Pavel a intrat după convertire într-un proces formativ de minim 12 ani înainte să fie chemat de Duhul din Biserica locală din Antiohia la o lucrare misionară transculturală. Și am comentat în 2 Corinteni că Pavel, care la vârsta de 30 de ani știa deja Vechiul Testament pe de rost și în greacă și în ebraică, a beneficiat de o scurtătură în cunoașterea Evangheliei. Dacă a sa scurtătură a fost de minim 12 ani, oare cum ar arăta procesul formării unui adevărat lucrător. Probabil cifra de 30-40 de ani este o cifră bună. Nu înseamnă că în acești ani nu ești deja în lucrare. Ba da! Acolo unde Dumnezeu te formează, mărturisește Evanghelia în toate contextele prin care treci! Dar o lucrare specială, ca cea primită de Pavel, o poți primi după MULȚI ani de lucrare în locul unde te-a așezat Domnul. Și bineînțeles, dacă va mai fi cazul. Căci Domnul este aproape. Legat tot de impact și de exemplul evangelizării Africii și toți acești 40 de ani de pregătire, să investești în oameni, în Biserica locală, și să crești lângă tine mulți oameni ai credinței, și o biserică locală vie și matură. Ea te va susține în rugăciune, și vei lua cu tine încă vreo 2-3 viteji ai lui David. Îngerul Bisericii tale locale, susținut de rugăciunile și trăirea și unitatea unei Biserici mature, va lupta înaintea ta și va deschide porți pentru Cuvânt și va birui stăpânirile întunericului de peste Africa, stăpâniri care împiedică vestirea Evangheliei pe tot acest continent. Iată o posibilă strategie a Duhului Sfânt de evangelizare a Africii inspirată din viața apostolului Pavel.

12:22-37 – Hula împotriva Duhului Sfânt

Fariseii vin cu o altă obiecție, a treia din acest capitol. Ne-am mai întânit cu această obiecție în cap. 9, iar această obiecție este atât de absurdă încât te scoate din sărite. Fariseii nu spun că Isus simulează exorcizări cu puterea Satanei, ci susțin că El scoate dracii cu puterea Satanei. Ei nu contestă exorcizările și minunile. Evidențele erau prea mari pentru a fi contestate. Isus nu doar face oameni care țipă să țipe mai puțin. Eliberarea de sub lumea demonică se vede în transformarea efectivă a vieții celor vindecați. Ei Îl acuză că scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor. Cât de absurdă este acuza. Dar nu acest lucru ne interesează. Ci suntem atenți la cum răspunde Isus. Deja îi cunoaștem strategia. Nu răbufnește, nu ignoră, nici nu trăiește prin reacție. Se apleacă asupra bolnavului cu blândețe dar nu oferă tratamentul dorit de bolnav, ci acela dictat de adevăr. Isus le explică cu răbdare absurditatea argumentului lor. El le explică un lucru evident: Satana nu luptă împotriva lui însuși. Altfel, Împărăția sa nu ar fi dăinuit atâta vreme, și nu ar fi avut atâta succes asupra omenirii întregi. De asemenea, el nu pleacă de bunăvoie din viața unui om. Este nevoie de Cineva MAI PUTERNIC pentru a-l izgoni. Acesta cu siguranță nu este omul cel slab și păcătos care este deja robit de cel rău. Acesta poate fi doar Dumnezeu cu Duhul Lui!

Isus nu rămâne doar la explica absurditatea obiecției. El merge mai departe, și El proclamă din nou mesianitatea Sa:

- Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine risipește.

Dacă Isus face minunile cu Duhul lui Dumnezeu, atunci înseamnă că El este Mesia și că Împărăția mesianică a venit deja peste voi. Isus este reprezentantul acestei Împărății, este Domnul ei, este poarta de intrare, și este Cel prin care Dumnezeu extinde această Împărăție pe pământ. Și este singurul ei Domn, singura ei poartă, și singurul prin care Dumnezeu biruiește împărăția întunericului. Există doar două împărății: împărăția întunericului și împărăția lui Dumnezeu. Aceste împărății se află în conflict. Împărăția lui Dumnezeu ia cu asalt împărăția întunericului. Cel prin care lucrează Împărăția lui Dumnezeu este Isus, Mesia! El este singura poartă de intrare în împărăție și singurul care poate birui asupra împărăției întunericului. De aceea, cine nu este cu Hristos, este de fapt în împărăția întunericului și luptă împotriva Lui! De aceea, cel care nu adună cu Hristos, este în afara Împărăției, și nu poate decât să rispească timp, daruri, resurse, fapte bune, religie, teologie, studierea Scripturii, moralitate etc. pe altarul lui Satan.

Din pricina faptului că nu există zone de neutralitate între cele două Împărății, din pricina faptului că fiecare din cele două Împărății este foarte bine organizată, și foarte unită, din pricina faptului că cele două Împărății se află într-un conflict total și ireconciliabil, și din pricină că Isus Hristos este vârful de lance al Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, nu poți rămâne neutru în fața chemării lui Hristos! Dacă o refuzi, te unești cu cel rău împotriva lui Hristos, chiar dacă nu vrei acest lucru, chiar dacă vrei să rămâi neutru în acest război, chiar dacă îi păstrezi lui Isus Hristos mult respect și multă apreciere și nu vrei să Îl vorbești niciodată de rău. Dacă nu intri efectiv în bătăliile Lui, LUPTI de fapt împotriva Lui! Deci, chiar dacă nu aduci acuze directe ca Fariseii împotriva lui Isus, dar nu te așezi sub autoritatea lui Hristos, lupți împotriva lui Hristos și faci voia diavolului la fel ca Fariseii. Se pare că uneori cei mai conduși de diavol sunt și cei mai ignoranți cu privire la existența și puterea diavolului. Fariseii erau principalele vase prin care cel rău își extindea autoritatea peste Israel. Dar Fariseii aveau o părere proastă despre organizarea și eficiența Împărăției Întunericului.

Urmează un pasaj mai complicat despre hula împotriva Duhului Sfânt și afirmația șocantă că cel care va vorbi împotriva Fiului Omului va fi iertat, dar Cel care va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat.

Duhul lui Dumnezeu este menționat în v. 18 când Matei citează din Isaia. El este adus în discuție de Mântuitorul Însuși încă din v. 28. Ce înseamnă această hulă împotriva Duhului Sfânt care nu se iartă? Să nu ne dăm cu părerea și să nu merem deocamdată în alte texte din Scriptură. Să încercăm să propunem o definiție pornind de la contextul imediat. Fariseii au rostit niște afirmații împotriva Fiului Omului nu împotriva Duhului Sfânt. Dar Fiul Omului îi avertizează pe ei asupra hulei împotriva Duhului Sfânt și le explică prin v. 28 că vorbirea împotriva minunilor făcute de Fiul prin Duhul Sfânt este de fapt o vorbire împotriva Duhului Sfânt. De fapt, Isus pornește de la gravitatea respingerii Fiului (v. 30) pentru a explica gravitatea hulei împotriva Duhului Sfânt (v. 31). V. 31 este introdus de un DE ACEEA, care are temelia în v. 30. Cu alte cuvinte, pentru că oricine nu este cu Hristos este împotriva Lui, orice păcat și orice hulă va fi iertată oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt NU VA FI IERTATĂ. Deci atât legătura dintre v. 30 și 31 și faptul că obiecția Fariseilor era făcută împotriva lui Hristos, ne indică faptul că hula împotriva Duhului Sfânt este strâns legată de respingerea mărturiei Fiului, mărturie făcută prin Duhul Sfânt (vezi v. 28).

Să mai clarificăm un lucru. În v. 31 ni se pune că orice păcat și orice hulă va fi iertată, și apoi că hula împotriva Duhului nu va fi iertată. Dar ce înseamnă în acest context a fi iertat? Descoperim acest lucru mai ușor dacă analizăm prima parte: orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor. Are Isus în vedere

aici UNIVERSALISMUL, că până la urmă toți oamenii vor fi iertați? Nicidecum! El va vorbi chiar la sfârșitul capitolului de asprimea din ziua judecării. Vechiul Legământ stabilea foarte clar că păcatul poate fi iertat doar pe baza sângelui și pe baza pocăinței celui ce a păcătuit. Nu poate exista iertare fără pocăință. Și atunci Isus vorbește despre disponibilitatea Harului divin de a ierta orice păcat și orice hula atunci când omul în cauză se căiește. În lumina acestei interpretări, a doua parte a versetului s-ar traduce astfel:

- Dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată CHIAR dacă se vor căim chiar dacă vor accesa harul pocăinței.

Și aici ne întrebăm de ce: Și avem două posibile variante de interpretare:

- Prima: Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a ales să nu ierte acest păcat grav.
- A doua: păcatul este atât de grav încât produce o împietrire iremediabilă încât persoana în cauză nu va mai putea accesa harul pocăinței.

De asemenea ne putem întreba dacă acest păcat a vizat doar pe cei din acea vreme sau poate fi repetat și în zilele noastre. Și iarăși avem două variante de interpretare:

- Hula împotriva Duhului Sfânt are în vedere doar pe cei care au respins mărturia Fiului întrupat.
- Hula împotriva Duhului poate fi înfăptuită și astăzi.

Pasajul din Matei nu pare să clarifice care din variantele de interpretare este cea corectă. De aceea, e înțelept să le punem în calcul pe toate până când vor veni noi clarificări.

Dar aspectul pe care totuși ar trebui să îl lămurim pasajul este: ce înseamnă a huli pe Duhul Sfânt? Cel mai mult ne încurcă v. 32. Din perspectiva v. 28-31 a huli pe Duhul Sfânt înseamnă a călca în picioare mărturia Duhului revărsată cu putere maximă prin Fiul lui Dumnezeu. Dar dificultatea apare în v. 32 când ni se spune că oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat. Există o aparentă contradicție între acest verset și cele mai de sus. Cum s-ar putea soluționa această aparentă contradicție?

Fiul omului este un titlu mesianic. Dacă cineva aude de Fiul omului, de un Mesia care va veni și neagă acest lucru, și vorbește împotriva lui, am putea spune că este cel care vorbește împotriva Fiului omului. Dar dacă același om este confruntat personal cu mărturia Fiului omului prin puterea Duhului lui Dumnezeu care cercetează inimile oamenilor, și el continuă să vorbească împotriva Fiului omului, atunci el devine cel care vorbește împotriva Duhului Sfânt. El calcă în picioare o mărturie VIE a Fiului omului, mărturie realizată prin Duhul Sfânt. Pasajul cu duhurile rele din v. 43-45, insistă pe ce se întâmplă cu un om când beneficiază, gustă personal din mărturia Duhului Sfânt, și apoi se întoarce la calea lui cea rea. Deci hula împotriva Duhului Sfânt are în vedere a călca în picioare o mărturie puternică a Fiului, mărturie pe care persoana în cauză o experimentează în viața sa. Cam până la acest punct am putea construi din acest pasaj.

Dacă ar fi să mergem și la alte pasaje din Scriptură, cu siguranță că ne-am duce la păcatul cu voia, definit în cartea Numeri și integrat în teologia Noului Legământ de către epistola către Evrei. Deși este

vorba de o altă formulare (păcatul cu voia), asemănările izbitoare între păcatul cu voia și hula împotriva Duhului Sfânt, ne fac să credem că este vorba de fapt despre aceeași realitate spirituală. Generația din Numeri, este și ea ca generația din vremea lui Isus, expusă unei mărturii speciale din partea Domnului și a Duhului Sfânt. Plouă cu semne și minuni, pe care le văd cu ochii lor, pe care le experimentează, de care beneficiază, pe care le gustă. Ei au un moment de trezire, și cred în prima fază. Ei se apropie de Domnul, aud glasul Lui pe munte, și Duhul Domnului coboară în mijlocul lor în Cortul Întâlnirii. Prin Moise se fac minuni și semne înfricoșate care mai sunt egalate și depășite doar de Mântuitorul. Și totuși această generație calcă în picioare mărturia Duhului prin Moise și se răzvrătește împotriva Domnului. Și atunci Domnul aduce verdictul din Numeri cap. 14 că vor muri în pustie, și apoi în Numeri cap. 15 ni se spune că sunt păcate care se iartă, dar că pentru păcatul cu voia nu există jertfă sau iertare. Generația moare în pustie, și deși este posibil ca unii din ei să se fi întors la Domnul (deși nu se menționează nicăieri acest lucru), generația rămâne una răzvrătită care 38 de ani continuă să se răzvrătească în pustie și care moare în păcatele ei. Nu ni se prezintă situația în care ei vor să se întoarcă la Domnul și Domnul nu-i primește, ci mai degrabă ni se prezintă o împietrire profundă din care nu mai izvorăște nici un semn al pocăinței.

Epistola către Evrei ne avertizează că pericolul păcatului cu voia rămâne valabil și în Noul Legământ. Sunt deja celebre pasajele din cap. 6 și cap. 10:

1. De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu,
2. învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.
3. Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu.
4. ***Căci cei ce au fost luminați odată – și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt,***
5. ***și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor –***
6. și care totuși au căzut, ***este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.***
7. Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu.
8. Dar, dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc.

(Evrei 6:1-8)

15. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis:
16. „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor”,
17. adaugă: „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor.”
18. Dar acolo unde este iertare de păcate nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat.

19. Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt,
20. pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său,
21. și, fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu,
22. să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățate de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.
23. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.
24. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.
25. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.
26. Căci, dacă păcătuim cu voia, ***după ce am primit cunoștința adevărului***, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate,
27. ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți.
28. Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori.
29. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua **cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?**
30. Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!”, și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său.”
31. Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui Viu!

(Evrei 10:15-31)

Observăm câteva lucruri importante din aceste două pasaje:

- La fel ca în Matei 12, respingerea Fiului nu poate fi separată de respingerea Duhului Sfânt. Deci nu există o respingere a Duhului și alta a Fiului. Ci este o respingere și a Fiului și a Duhului.
- La fel ca în Matei 12, ni se vorbește despre respingerea unei mărturii clare, puternice, directe, pe care cei în cauză au gustat-o și au experimentat-o în viețile lor.
- La fel ca în Matei 12 ni se vorbește despre imposibilitatea iertării acestor oameni.

Observăm și câteva aspecte noi:

- Imposibilitatea iertării este definită ca și imposibilitatea de a fi înnoit din nou și de a fi readus la pocăință. La fel ca în Numeri accentul nu cade pe lipsa de disponibilitate a lui Dumnezeu de a ierta pe cel care se căiește totuși, ci pe efectul de împietrire a inimii care face pocăința imposibilă.

- Pericolul înfăpturii acestui păcat este prezentat ca un pericol real pentru întreaga comunitate a celor credincioși. El deci nu are în vedere doar pe acei oameni care s-au întâlnit cu Isus întrupat, ci și pe cei care au gustat din mărturia Duhului prin Biserică.

Petru ne vorbește și el despre pericolul împietririi celui care primește cunoștința adevărului și totuși se întoarce la păcatele dintâi:

20. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de înșelăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.

21. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănită, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată.

22. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.”

(2 Petru 2:20-22)

Accentul cade ca în Numeri, Matei 12, Evrei 6 și Evrei 10, pe faptul că acești oameni au gustat efectiv în viața lor puterea Duhului Sfânt. Deci nu doar au fost expuși unei mărturii din afară. Ci au primit această mărturie în inima lor și s-au bucurat de puterea ei. Dar apoi au respins-o. Ei nu au lucrat din neștiință în necredință, ci au călcat în picioare un adevăr viu pe care l-au experimentat și l-au validat în propria lor viață.

Ioan vorbește și el de un păcat deosebit care duce la moarte:

14. Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.

15. Și, dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.

16. Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela.

17. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat care nu duce la moarte.

18. Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.

19. Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.

20. Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.

21. Copilașilor, păziți-vă de idoli. Amin.

(1 Ioan 5:14-21)

Păcatul care duce la moarte nu este o călcare de lege, o nelegiuire. Este altceva, este o călcare în picioare a harului pocăinței. Dacă este un păcat care nu duce la moarte, Dumnezeu îi va da viața, adică fratele va primi harul pocăinței. Dar dacă Dumnezeu nu-i dă viața (deci fratele nu primește harul schimbării și al pocăinței, și perseverează în acel păcat), este SEMNUL că e un păcat care duce la moarte. Ioan nu ne îndeamnă să nu ne rugăm pentru acel om, ci pentru acel păcat. Este vreo diferență între cele două? Asta este deja o altă discuție. Important este că păcatul care duce la moarte poate fi comis de fratele nostru. Semnul că este un păcat care duce la moarte este faptul că fratele respectiv nu primește harul schimbării și al pocăinței, ci perseverează în acel păcat.

Lucrurile sună interesant în teorie, dar practica aduce adevăratele provocări. În practica pastorală întâlnim oameni care fac un păcat și, deși se căiesc, cred că nu mai pot fi iertați. De asemenea, întâlnim unii frați, care după ani buni de credință, experimentează o perioadă mare de cădere și de împietrire. Dar, după alți buni ani de umblare prin întuneric se trezesc, se căiesc, și se întorc la Domnul. Domnul îi primește și Duhul Sfânt începe să lucreze din nou în ei. Este adevărat că experiența trebuie să fie subordonată Scripturii și nu invers, dar la fel de adevărat este că Domnul folosește experiența pentru a ne provoca interpretarea noastră rigidă și îngustă asupra Scripturilor Sale (vezi istoria lui Petru și a lui Corneliu din Fapte 9-11).

Cred că o abordare echilibrată a subiectului va include simultan toate afirmațiile de mai jos:

- Trebuie să predicăm despre pericolul împietririi păcatului și mai ales despre pericolul împietririi respingerii harului pocăinței. Trebuie să atragem atenția asupra faptului că împietrirea adusă de călcare în picioare a Fiului lui Dumnezeu și de batjocorirea Duhului harului POATE fi iremediabilă.
- Trebuie să predicăm despre disponibilitatea fără margini a lui Dumnezeu de a ierta pe oricine se căiește și se întoarce la El. Nu există păcat care să nu poată fi iertat în viața celui care crede în Isus Hristos. Unii din cei care L-au răstignit pe Isus, s-au căit și au fost primiți și iertați de Domnul (vezi Fapte cap.2).
- Trebuie să predicăm despre pericolul comiterii păcatului cu voia, dar să atragem atenția că noi nu putem trage linia în dreptul nici unui om și nici să îi punem eticheta că a păcătuit cu voia. Doar Dumnezeu poate trage linia. Doar El poate evalua CÂT de mare a fost mărturia de care a beneficiat un om și cât de încăpățânată, deliberată, conștientă și plină de trufie a fost respingerea acelei mărturii. Doar El poate evalua dacă s-a depășit acea limită care atrage cu sine o împietrire iremediabilă. Din perspectiva noastră însă, noi trebuie să ne rugăm pentru pocăința tuturor oamenilor, să îndemnăm pe toți oamenii la pocăință, să vestim harul pocăinței tuturor oamenilor și să primim în Biserică pe toți cei care se căiesc.

Faptul că Mântuitorul vorbește în Matei 12 despre pericolul hulirii Duhului Sfânt, reprezintă un semnal de alarmă că Israel, prin încăpățânarea lui, se apropie de acea limită fatală a pericolului păcatului cu voia din cartea Numeri. Mântuitorul nu le spune că deja au hulit pe Duhul Sfânt, dar le atrage serios atenția că sunt pe punctul de a o face.

Apoi, Mântuitorul reia tema pomului bun și rău din Predica de pe munte. Noutatea din v.33 este că se precizează clar că omul este cel care face ca pomul să fie bun sau rău. Dacă în Matei 7 ni s-a spus că pomul bun face roade bune și cel rău roade rele, acum ni se precizează că omul este cel care determină natura POMULUI din sufletul său. Mântuitorul nu este surprins de obiecțiile absurde ale Fariseilor: „Căci dacă pomul lor este rău, ei nu pot face DECÂT roade rele?” Surpriza ar fi fost dacă ei ar fi rostit cuvinte folositoare. Mântuitorul atrage atenția asupra CUVINTELOR. Cuvintele noastre scot la iveală roadele noastre. Între roadele noastre și cuvintele noastre este o strânsă legătură. Roadele și cuvintele par a fi unul și același lucru. Cuvintele sunt cele care scot cel mai bine la iveală natura pomului din inima noastră. Mântuitorul insistă și pe importanța cuvintelor noastre. Orice vorbire are un impact în lumea spirituală. Vom fi trași la răspundere de orice cuvânt nefolositor. Cu atât mai mult față de cuvintele rostite în mod direct împotriva Fiului omului. Pe de altă parte, cine nu adună cu El risipește, și cine nu este cu El, este împotriva Lui. Orice cuvânt care nu slujește mărturisirii Fiului, devine NEFOLOSITOR și vrednic de judecată. În conflictul dintre cele două Împărății nu există zonă de neutralitate. De aceea, nu există cuvinte neutre, sau vorbiri neutre. Orice cuvânt rostit este pentru Hristos sau împotriva Lui. Cuvântul, logosul, rostirea este principala armă din acest război. Pe de o parte, împărăția luminii asaltează întunericul lumii prin proclamarea Evangheliei de către Hristos. Pe de altă parte, împărăția întunericului îl asediază pe Hristos prin rostirea obiecțiilor absurde ale Fariseilor. Logosul luminii și logosul întunericului se află în luptă.

Observăm din nou că Mântuitorul ia în serios obiecția Fariseilor și totuși nu o ia prea în serios. El aduce cu răbdare contraargumente, dar în același timp pornește de la acea obiecție pentru a proclama din nou mesianitatea Sa și Evanghelia Împărăției. Ca noutate, Isus aduce în discuție aici hula împotriva Duhului Sfânt sau înfăptuirea păcatului cu voia. Până în acest moment, Isus a vestit Evanghelia, a constatat respingerea directă din partea autorităților, a constatat și respingerea pasivă din partea poporului. și pe urmă, a muștrat cetățile în care s-au făcut cele mai multe minuni și le-a avertizat cu judecata finală. În acest moment însă Hristos semnaleză apropierea de limita fatală a păcatului cu voia. În războiul dintre lumină și întuneric nu poți să rămâi pe același loc. Călcarea în picioare a Luminii împietrește. Hristos continuă să mărturisească despre Adevăr. Fariseii continuă să îl respingă. Ba mai mult, devin mai agresivi și plănuiesc să îl omoare. Acest lucru nu poate rămâne fără consecințe. Împietrirea inimii lor se accentuează și se apropie de acea zonă de împietrire iremediabilă!

12:38-45 – Semnul proorocului Iona

Versetele 43-45 sunt o continuare a versetului 29. Aceasta ne arată că avem de a face cu un discurs unitar. Deși apare o nouă obiecție, Isus își continuă de fapt discursul început în v.25. Ce aduce nou ultima parte a discursului?

Obiecțiile sunt din ce în ce mai absurde, dacă putem să folosim această formulare. Nu e corect să folosim termeni de comparație cu privire la un adjectiv absurd, dar Fariseii ne obligă să facem acest lucru. Punctul de pornire al cap.12 este finalul cap.11, și anume pasajul 11:28-30. Hristos cheamă la odihnă și așază în

contrast, jugul Său ușor cu povara jugurilor care nu vin de la El. Hristos ne oferă cheia: învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima. Dar ce înseamnă că Hristos era blând și smerit cu inima? Capitolul 12 pare să ne arate ce înseamnă că Hristos era blând și smerit cu inima. Parcă diavolul aude declarația față de Sine pe care o face în 11:29, și vine să testeze blândețea lui Hristos. Și o testează prin obiecțiile absurde ale Fariseilor. Hristos ia toate testele cu nota 10 și ne arată astfel în ce consta blândețea și smerenia Sa care îl țineau în autoritatea și odihna Tatălui. Atacul celui rău asupra blândeții lui Hristos este construit foarte inteligent prin 5 obiecții care vin una după alta și care sunt din ce în ce mai stupide și enervante:

- Obiecția 1: ucenicii Tăi încalcă Sabatul!
- Obiecția 2: este interzis a face o minune în ziua Sabatului!
- Obiecția 3: scoți dracii cu Belzebul!
- Obiecția 4: Am vrea să vedem un semn de la Tine!
- Obiecția 5: din partea familiei Sale!

După obiecția 3 ne gândim că nu poate exista una și mai enervantă și provocatoare. Dar iată că unii din cărturari reușesc să ne surprindă. Cum este posibil, ca după atâtea semne și minuni, să vii la Hristos și să îi spui: ***Am vrea să vedem un semn de la Tine!*** Cum este posibil ca după ce auzi predicile Logosului întrupat, care aveau o putere de mărturisire mai mare decât a minunilor, să mai ceri un semn? Cum e posibil ca atunci când ai înaintea ta pe cel mai frumos dintre oameni, pe Fiul în care locuiește toată slava dumnezeirii și din care emană cu putere prezența și frumusețea Creatorului, să mai ceri un semn?

Le ce se referă? Oare ei doar auziseră de minunile lui Isus și vroiau să vadă și ei una cu ochii lor? Puțin probabil, căci Isus tocmai vindecase înaintea norodului un îndrăcit mut și orb (vezi v.22). Mai degrabă, este ceva de genul: fă și Tu un semn mai credibil, mai convingător! Cu alte cuvinte, în scepticismul lor, ei ar spune: e interesant tot ce ai făcut până acum, dar nu este convingător. De asemenea, ei au în inima lor niște motive ascunse, căci Isus le răspunde: un neam VICLEAN și PREACURVAR cere un semn...Care era viclenia din inima lor? Care era preacurvia din inima lor? Cred că ei aveau în vedere acel semn al eliberării de romani și al instaurării împărăției lui Mesia pe pământ în care, bineînțeles, Israel avea să fie capul popoarelor. Cu alte cuvinte, ei încercau să ispitească pe Domnul, să obțină de la Hristos ce dorea inima lor idolatră și preacurvară, sub pretextul că au nevoie de această dovadă pentru a putea crede că El este Mesia. Ceva de genul: *Sunt interesante toate semnele pe care le-ai făcut. Dar nu sunt suficient de convingătoare. Sunt semne prea mici. Fă un semn mai mare, unul adevărat! Știi Tu care...căci dacă ești Mesia, știi Tu ce trebuie să faci Mesia și ce așteptăm noi de la El!*

Hristos vede perversitatea din inima lor. Nu era sinceritate, nu era o dorință onestă de a înțelege cine este Isus pentru a-L putea urma. Era o încercare de manipulare a lui Isus, era un fel de a-L ispiti pe Domnul, cum a făcut poporul din pustie care a spus: *Este oare cu adevărat în mijlocul nostru, sau nu este?* (Exod 17:7). *Oare va putea Domnul să ne pună o masă în pustie? Iată că El a lovit stânca de au curs ape, și s-au vărsat șiroaie. Dar va putea El să dea și pâine sau să facă rost de carne poporului Său?* (Ps.78:19-20). Israel a observat că Domnul vrea să li Se descopere, că vrea ca Israel să își pună încrederea în El și că pentru aceasta face o mulțime de semne și de minuni în mijlocul lor. Și atunci inima vicleană și

preacurvară a lui Israel s-a gândit că poate profita de această „slăbiciune a lui Dumnezeu”. Și atunci au încercat pe această bază să Îl manipuleze, să Îl facă să le dea ce dorea inima lor, sub pretextul că mai aveau nevoie de noi dovezi pentru a putea crede cu adevărat! Ce viclenie! Ce inimă preacurvară! Dar iată că Israel din timpul lui Isus se aseamănă atât de mult cu Israel din timpul lui Moise! Și să nu uităm că ne aflăm în contextul în care Isus aduce în discuție pericolul păcatului cu voia comis de poporul Israel în pustie. Cererea unui semn adevărat nu face decât să confirme că, generația din timpul lui Isus calcă pe urmele generației din pustie. Și ispitirea Domnului este un semn evident al faptului că se află pe drumul comiterii păcatului cu voia. Iată ce ne învață Psalmul 95:

1. Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre.
2. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!
3. Căci Domnul este un Dumnezeu mare, este un împărat mare mai presus de toți dumnezeii.
4. El ține în mână adâncimile pământului, și vârfurile munților sunt ale Lui.
5. A Lui este marea, El a făcut-o, și mâinile Lui au întocmit uscatul:
6. veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!
7. Căci El este Dumnezeul nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuiește mâna Lui... O! de ați asculta azi glasul Lui! –
8. „Nu vă împietriți inima ca la Meriba, ca în ziua de la Masa, în pustiu,
9. unde părinții voștri M-au ispitit și M-au încercat, măcar că văzuseră lucrările Mele.
10. Patruzeci de ani M-am scârbit de neamul acesta și am zis: „Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele.”
11. De aceea am jurat în mânia Mea: „Nu vor intra în odihna Mea!”

Psalmistul atrage atenția că pericolul păcatului cu voia este valabil pentru fiecare generație din Israel. Autorul psalmului este David (vezi Evrei 3:7). Psalmistul înțelege că nu neintrarea în țară a fost marea consecință a păcatului cu voia. Căci nici Moise nu a intrat în țară. Iosua a dus poporul în țară. Apoi, Saul a adus noi cuceriri, și chiar autorul psalmului, David, este cel care a finalizat ce a început Iosua și a cucerit toată țara și Israel s-a odihnit de război. Dar David, luminat de Duhul, înțelege că problema nu consta în faptul că nu au intrat în țară, și faptul că nu au dorit să lupte cu canaanii a fost cauza problemei deși, la prima vedere, poporul a refuzat să lupte cu canaanii (Numeri 13) și Dumnezeu a jurat că nu vor intra în țară! (Numeri 14). Dar David înțelege că adevărata cauză a fost NEASCULTAREA și că adevărata CONSECINȚĂ a fost ruperea relației cu Dumnezeu și neintrarea în țara eternă promisă de Dumnezeu lui Avraam și seminței lui. David înțelege că țara în sine nu reprezintă nimic, ci că intrarea în țara fizică trimite către o realitate spirituală eternă. De aceea, în psalmul 95, când reinterpretează Numeri 13 și 14, el modifică jurământul din Numeri 14. El de fapt îl interpretează și în loc de „am jurat că nu vor intra în țară” el, sub lumina Duhului, scrie: am jurat că nu vor intra în odihna Mea! El face acest lucru pentru că

se adresa unei generații care era deja în țară și care, datorită biruințelor lui, stăpânea țara. David vrea să transmită propriei generații următorul mesaj: *nu vă îmbățați cu apă rece că sunteți în țară și stăpâniți țara! Nu vă amăgiți singuri că nu sunteți ca părinții voștri care au murit în pustie. Pericolul neascultării și al împietririi este la fel de real și astăzi, iar adevărata pedeapsă nu este neintrarea în țară, ci neintrarea în odihna lui Dumnezeu! Deși sunteți în țară, puteți fi în afara odihnei lui Dumnezeu!*

Soluția este ca ASTĂZI, și deci în fiecare zi să ascuți glasul Lui. David reînnoiește pentru generația din vremea sa (în primele 6 versete ale psalmului- chemarea lui Dumnezeu de a intra în odihna Lui! Apoi, în v.7-11 reînnoiește pentru generația sa și pericolul păcatului cu voia. David extrage principiile teologice din cartea Numeri și le aplică generației sale. Psalmul 95 este predica aplicativă făcută din cartea Numeri de David pentru cei din vremea sa!

Paralela cu cap.11-12 din Matei este evidentă! Hristos Isus, fiul lui David, cheamă pe cei din generația Sa în a intra în ODIHNA LUI DUMNEZEU! (11:28-30), dar și atrage atenția asupra pericolului păcatului cu voia celor din timpul Său care calcă în picioare chemarea lui Dumnezeu (12:31-32)! Și la fel cum David a fost un model pentru cei din generația cu privire la ce înseamnă a intra în odihna lui Dumnezeu, la fel și Isus, fiul lui David, devine un astfel de model pentru cei din vremea lui. Psalmii davidici sunt dovada faptului că David, deși prigonit de Saul, pășea cu încredere în odihna lui Dumnezeu. În ciuda prigonirilor, inima sa lăuda pe Domnul în cele mai grele momente și găsea odihnă la picioarele Domnului. Hristos Isus, deși confruntat cu îndoiala lui Ioan, atacul Fariseilor și respingerea pasivă din partea poporului, nu disperă, ci găsește odihnă la picioarele Tatălui, și la fel ca și David, laudă pe Tatăl! Nu este întâmplător că în 11:23 apare ideea de Fiu al lui David. Ca fiu al lui David, Mesia avea să împlinească tiparele mesianice din viața lui David. Evreii știa acest lucru. Dar viața lui David avea două părți. Așa cum am studiat în 1.2 Samuel. Pe de o parte, David a fost Salvatorul națiunii, urât, prigonit, disprețuit, dar care a rămas în ascultare de Domnul și prin pilda sa a dus vindecare în inima unei națiuni dezbinată și îmbolnăvite de spiritul lui Saul. Apoi, a fost înălțat ca Împărat și Domnul i-a pus sub picioarele Lui pe toți vrăjmașii Lui, prin Sabia Sa a pedepsit Neamurile, și a înălțat pe Israel printre popoare și a împlinit promisiunea făcută lui Avraam. Profetiile din Isaia arătau cu claritate că atât prima, cât și ultima parte a vieții lui David reprezintă tipare mesianice. Dar Israel a stabilit că doar a doua parte a vieții lui David este un tipar mesianic. Deci Mesia va veni, va pedepsi pe vrăjmașii lui Israel și va înălța pe Israel printre popoare. Dar nu au luat aminte că Israel l-a respins pe David, și că Domnul a dat lui Israel izbăvirea prin David de-abia după ce Israel l-a plâns pe David și l-a invitat să domnească peste ei ca Uns al Domnului! Isus, ca fiu al lui David trebuie să împlinească ambele tipare mesianice din viața lui David. Cele două fațete ale lucrării mesianice (cea a Robului căruia nu I se aude glasul pe ulițe – vezi Isaia 42a, și cea a Robului care instaurează Împărăția lui Dumnezeu pe pământ-vezi Isaia 11a) le deosebim și în viața lui David. E importantă ordinea. Dar mai mult decât atât, e esențial faptul că elementul care determină activarea împlinirii celui de al doilea tipar mesianic este POCĂINȚA lui Israel. Cheia venirii Împărăției mesianice pe pământ era în buzunarul lui Israel. Împărăția mesianică era chiar aproape de ei! Ei însă așteptau împlinirea celui de al doilea tipar mesianic FĂRĂ a SE POCĂI. Aici a intervenit variabila necredințioșiei umane.

Isus, fiul lui David, nu împlinește doar unele tipare mesianice din viața lui David, și nu împlinește doar tiparele mesianice îndrăgite de popor. Isus rămâne sub autoritatea Tatălui. El împlinește toate tiparele mesianice în ordinea stabilită de Tatăl și la momentul hotărât de Tatăl. David a început să domnească peste Iuda când bătrânii lui Iuda l-au chemat pe cel pe care-l prigoniseră și disprețuiseră să

domnească peste ei. După 7 ani, a început să domnească și peste Israel, atunci când toate semințiile lui Israel au venit la David și l-au recunoscut pe David ca Uns al Domnului și l-au chemat de bunăvoie să domnească peste ei. Este interesant că David este recunoscut întâi de Iuda la 30 de ani și după 7 ani, la 37 de ani, este recunoscut și de celelalte 11 seminții ale lui Israel. Cât de important a fost ca David să aștepte momentul hotărât de Dumnezeu pentru luarea împărăției. Dumnezeu i-a dat împărăția doar atunci când Israel s-a pocăit și a chemat de bunăvoie pe cel pe care-l prigoniseră. Prin David, Domnul scria un tipar mesianic fundamental: Domnul va da puterea judecării lui Mesia doar când Israel îl va recunoaște! Este interesant că Israel îl recunoaște pe David în două etape: mai întâi Iuda și apoi după 7 ani și restul poporului. Oare este și acesta un tipar mesianic? Știm că nu toate elementele din viața lui David sunt tipare mesianice, ci doar acelea autentificate de profeți și apoi de Isus însuși. Deocamdată nu îmi vine ceva clar în minte, dar mi se pare interesantă această etapizare: la 30 de ani recunoscut de Iuda și apoi la 37 de ani recunoscut de tot Israelul. Prefigurează oare Iuda rămășița credincioasă a lui Israel peste care Isus a început să domnească după înviere, și peste care va domni până când tot poporul îl va recunoaște ca Domn și Mântuitor? Foarte posibil. Este interesant că David este prigonit de Saul și de Israel. Apoi, este recunoscut de Iuda și protejat de Iuda. Apoi, domnește 7 ani peste Iuda, iar puterea îi crește. În această perioadă poartă războaie (de apărare și nu de cucerire!) cu casa lui Saul, dar nu cu Neamurile. De-abia după ce este recunoscut de tot Israelul, încep războaiele cu neamurile vrăjmașe ale lui Israel și procesul efectiv de finalizare a cuceririi țării și deci a împlinirii mandatului primit de Iosua! Isus vine la ai Săi. El este prigonit de autoritățile lui Israel și de Israel. Dar apoi, este înălțat la cer și protejat de Însuși Dumnezeu. El începe să domnească în mijlocul vrăjmașilor Săi peste rămășița credincioasă a lui Israel, și va face acest lucru până când tot Israelul va plânge pe Cel pe care L-au străpuns. De-abia APOI, va judeca toate neamurile, va înnoi toate lucrurile și va coborî Noul Ierusalim într-un pământ și cer nou și va împlini plenar promisiunea făcută lui Avraam și seminței lui, că vor stăpâni în veac țara Canaan! Cu siguranță că în ce-l privește pe David, el a avut nevoie de formare, modelare și pregătire până la 30 de ani și apoi până la 37 de ani. Dar cu Mesia e diferit! Mesia a fost gata și este gata de la început. Singura variabilă rămâne necredincioșia lui Israel.

E foarte interesantă perioada de 7 ani între prima înălțare a lui David și a doua înălțare a lui David! Ea mă duce cu gândul la săptămânile danielice. Daniel se ruga pentru restaurarea Ierusalimului. Îngerul vrea să îi explice că, deși Ierusalimul va fi restaurat după întoarcerea din robia babiloniană, nu atunci se vor împlini profețiile mesianice din Isaia. Până la Mesia va mai trece mult timp. Va mai trece mult timp până la pocăința finală a lui Israel care va duce la restaurarea finală a Ierusalimului și a Templului. Îngerul îi vorbește despre o perioadă de 70 de săptămâni până la acest moment. Iată ce îi spune îngerul:

16. Dar, Doamne, după toată îndurarea Ta, abate mânia și urgia Ta de la cetatea Ta, Ierusalimul, de la muntele Tău cel sfânt; căci din pricina păcatelor noastre și din pricina nelegiuirilor părinților noștri este Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară.

17. Ascultă, dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească fața Ta peste Sfântul Tău Locaș pustiit!

18. Pleacă urechea, Dumnezeule, și ascultă! Deschide ochii și privește la dărâmurile noastre și la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră Îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari.

19. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru

Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!”

20. Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu, Israel, și îmi aduceam cererile înaintea Domnului Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu;

21. pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede, în zbor iute, omul Gabriel pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară.

22. El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine și mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea.

23. Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump.

Ia aminte, dar, la cuvântul acesta și înțelege vedenia! (deci Daniel putea înțelege mesajul vedeniei!)

24. Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte ***asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte,*** (atenție nu sunt 70 de săptămâni până la Mesia ci 70 de săptămâni hotărâte asupra lui Israel și asupra Ierusalimului!!!)

până la

- încetarea fărădelegilor, **(nelegiurilor cui???)**
- până la ispășirea păcatelor, **(păcatelor cui???)**
- până la ispășirea nelegiurii, **(nelegiurii cui?)**
- până la aducerea neprihănilor veșnice, **(pentru cine???)**
- până la pecetluirea vedeniei și prorociei și
- până la ungerea Sfântului sfinților. **(pentru cine???)**

25. Să știi, dar, și să înțelegi că

de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului

până la Unsul, la Cârmitorul, vor trece șapte săptămâni; (și 62 de săptămâni – după traducerea NIV și alte traduceri) **(deci până la UNSUL vor trece 69 de săptămâni și nu 70 de săptămâni!!!)**

apoi, (timp de 62 de săptămâni – în traducerea NIV nu este timp de 62 de săptămâni, ci cele 62 de săptămâni sunt legate de cele 7 săptămâni de dinaintea venirii lui Mesia, vezi mai sus), pietele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare.

26. După aceste șazeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic.

(atenție deci Unsul va fi stârpit după 69 de săptămâni și nu după 70 de săptămâni!)

Poporul unui domn care va veni **(cine acest domn???)**

va nimici cetatea și Sfântul Locaș,

și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; **(sfârșitul cui va fi ca un potop???)**

este hotărât că războiul va ține până la sfârșit, și împreună cu el, și pustiirile. **(războiul dintre cine și cine și pustiirile împotriva cui???)**

27. El (El cine? Unul sau domnul poporului, sau poporul domnului care va veni???)

va face un legământ trainic cu mulți

(despre ce legământ e vorba?)

Cine sunt acei smulși cu care va face legământul???)

_____ timp de o săptămână, **(este vorba de săptămâna 70 aici ????)**

dar

la jumătatea săptămânii **(la jumătatea săptămânii 70???)**

va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, **(la ce se referă?)**

și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, **(cine va veni???)**

până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.” **(cine e cel pustiit???)**

Să nu uităm punctul de pornire al acestei vedenii. Ele sunt frământările lui Daniel care aștepta împlinirea profețiilor din Ieremia. Aceste profeții erau însă și mesianice. Elementul care bloca împlinirea profețiilor era păcatul lui Israel și nepocăința acestuia. Daniel mărturisește păcatul poporului și cere restaurarea Ierusalimului.

În acest context I se arată îngerul pentru a-I deschide mintea și a-I da un mesaj pe care Daniel putea să îl priceapă. El îi lămurește mai întâi lui Daniel că nu acum va avea pocăința finală a lui Israel care va duce la împlinirea profețiilor mesianice. Îi explică că vor trece 70 de săptămâni până la ACEL MOMENT și îi explică șirul evenimentelor:

- 1) mai întâi se va da porunca pentru zidirea din nou a Ierusalimului, iar Ierusalimul va fi construit din nou în vremuri de strâmtorare (porunca a fost dată prin Cir și apoi prin Împăratul imperiului din timpul lui Neemia – Neemia este cel care a rezidit în vremuri grele, cu multe încercări și împotriviri din partea vrăjmașilor – vezi cartea Neemia cap.1-7).
- 2) Apoi vor trece 7 săptămâni și încă 62 de săptămâni, deci 69 de săptămâni (nu știu de ce nu se precizează direct 69 de săptămâni și se face această separație între primele 7 săptămâni și următoarele 62 de săptămâni).
- 3) După aceste 69 de săptămâni va veni UNSUL și va fi stârpit și nu va avea nimic.

4) Apoi va urma săptămâna 70 despre care știm următoarele:

- Poporul unui domn care va veni va distruge Templul și cetatea
- **EL** (Mesia sau domnul acestui popor) va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână – deci dacă e vorba de săptămâna 70, în această întreagă săptămână va activa acest legământ).
- Dar la jumătatea săptămânii, acest **EL** va face să înceteze darul și jertfa de mâncare, și
- și va veni unul care pustiește până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.
- Nu știm ce se va întâmpla în a doua jumătate a săptămânii!!!!

5) După finalizarea săptămânii 70, se va împlini versetul 24 ASUPRA POPORULUI LUI DANIEL:

- a. Va înceta nelegiuirea (lui Israel, aș interpreta eu din pricina contextului!!!)
- b. Va fi ispășită nelegiuirea lui Israel!!!)
- c. Va fi adusă neprihănirea cea veșnică (lui Israel!!!)
- d. Va fi finalizată pecetluirea vedeniei și proorociei (pentru Israel!!!)
- e. Va fi uns Sfântul Sfinților (în Israel!!!)

Cheia interpretării rămâne v.24. Căci unșul este sfârșit la finalul săptămânii 69, dar v.24 se împlinește de-abia la sfârșitul săptămânii 70. Deci între stârpirea unșului și împlinirea v.24 va trece O SĂPTĂMÂNĂ!!!! Stârpirea Unșului o identificăm cu toții în momentul răstignirii lui Isus. Dar între răstignirea lui Isus și ungerea Sfântului Sfinților va trece o săptămână. Deci v.24 nu se referă la momentul învierii și înălțării lui Isus la dreapta Tatălui, ci mai degrabă la ungerea lui Mesia pentru un Israel care se pocăiește ca națiune! Între aceste două momente trece doar O SĂPTĂMÂNĂ! Această săptămână deci începe cu respingerea lui Isus de către Israel și se finalizează cu recunoașterea lui Isus de către Israel.

La mijlocul săptămânii are loc distrugerea Templului și a Ierusalimului. În Matei 24 și Luca 21, Mântuitorul Însuși ne confirmă că profeția lui Daniel se împlinește la distrugerea Ierusalimului ca pedeapsă din pricina stârpirii lui Isus de către Israel. Deci anul 70 marchează mijlocul săptămânii danielice. Împăratul roman și oștile Romei sunt uneltele prin care Dumnezeu, care a distrus altădată Ierusalimul prin mâna lui Nebucadnețar, îl va distruge din nou din pricina stârpirii Unșului! Deci între anul 70 și pocăința lui Israel mai rămâne PUȚINĂ VREME, adică jumătate de săptămână!!!

Cel pustiit este din această perspectivă Israel, iar războiul despre care se vorbește este cel dintre romani și iudei și despre care ne scrie Iosephus Flavius. Rămâne să vedem cine este acel El misterios din v.27.

Trebuie să alegem între Mesia și Împăratul Romei. Ar putea și Mesia Cel care hotărăște distrugerea Templului. Împăratul Romei este unealta, dar la fel ca în cazul dărâmării Ierusalimului din timpul lui Daniel, Cel care îngrijește ca nenorocirea să vină asupra Ierusalimului este Domnul Însuși (vezi

Dan.9:14). Argumentul din text ar fi că în v.27 b apare un ALTUL care pustiește și face să cadă asupra celui pustiit (Israel) prăpădul hotărât (de Dumnezeu Însuși). În v.27 avem deci două personaje: Cel care face legământul și cel care pustiește- sunt două personaje diferite. La fel este și în v.29: avem pe Mesia și domnul poporului care va nimici cetatea. Dacă EL din v.27 ar fi domnul poporului care va veni, de ce UN ALTUL este cel care pustiește pe Israel? Deci dacă facem o comparație a personajelor din v.26 și a celor din v.27, mai degrabă Mesia este acel EL din v.27. Un alt argument ține de importanța centrală a lui Mesia în Vechiul Testament. Expresia EL face referire la un personaj menționat anterior. Dar în v.26 PERSONAJUL CENTRAL, pe care se concentrează atenția cititorului evreu, nu este domnul care va veni, ci MESIA, UNSUL cel așteptat. Din această perspectivă, pentru un cititor evreu, EL din v.27 nu poate fi decât personajul central din v.26, adică UNSUL.

Un al treilea argument în favoarea interpretării mesianice a v.27 este ideea de LEGĂMÂNT. Dacă vrem să aplicăm principiul din 2 Petru 1:20, că NICIO proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură, și dacă vrem să rămânem la ce este scris, avem nevoie de alte pasaje care să vorbească despre legământul din v.27. Dacă nu rămâne la ce este scris, putem să ne dăm cu părerea și să speculăm și să vorbim despre tot felul de legăminte. Și vom specula astfel încât interpretarea să se potrivească cu teologia noastră. Dacă el este împăratul Romei care a distrus Ierusalimul înseamnă că e vorba de un legământ făcut de împăratul Romei. Unii vorbesc despre un legământ de pace între Roma și Israel, legământ rupt prin războaiele iudeo-romane care au dus la distrugerea Templului. Dar legământul e făcut timp de o săptămână, și chiar dacă din punct de vedere al datelor istorice din sec.întâi am putea specula ideea unui legământ între Israel și Roma, nu avem nici un pasaj nou-testamentar sau vechi-testamentar care să confirme existența acestui legământ.

Dar între conceptul de MESIA și conceptul de LEGĂMÂNT este o strânsă legătură atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. Iar în Daniel cap.9, cuvântul de legământ mai este folosit în v.4 și apoi în toată primă parte a capitolului, Daniel descrie ruperea legământului dintre Dumnezeu și Israel. Mesia este cel care instaurează în săptămâna 70, adică între răstignirea lui Mesia de către Israel și recunoașterea lui Mesia de către Israel, și deci momentul înnoirii tuturor lucrurilor, un NOU LEGĂMÂNT. Este un legământ TRAINIC încheiat între Mesia și MULȚI, între acei MULȚI din Israel și dintre Neamuri care vor forma noul său popor. La jumătatea săptămânii, nu acest legământ este rupt, Legământul este valabil în toată săptămâna 70. La jumătatea săptămânii ÎNSĂ, El va rupe din nou legământul cu poporul evreu. Și această rupere a legământului va avea o semnificație mai mare decât ruperea legământului dintre Dumnezeu și Israel din timpul lui Daniel. Avea să coincidă cu deființarea Vechiului Legământ și cu inaugurarea unui legământ care să medieze apropierea omului de Dumnezeu. Un nou legământ trainic, care nu se va mai desființa și care este așezat pe promisiuni mai bune (vezi Evrei 8). Frământările lui Daniel pornesc din profețiile lui Ieremia. În aceste profeții, tema LEGĂMÂNTULUI este o temă centrală. Și în aceste profeții, în contextul reînțoarcerii lui Israel din robia babiloniană, se vorbește despre Noul Legământ (Ieremia 31). Acest legământ va fi încheiat între Dumnezeu și Israel DUPĂ pocăința finală a lui Israel. Dar el intră DEJA în vigoare în săptămână 70 pentru rămășița credincioasă a lui Israel și pentru cei dintre Neamuri care se întorc la Domnul. Daniel 9:27 ar sublinia deci că legământul din Ieremia 31 va intra în vigoare înainte de pocăința finală a lui Israel. Discuțiile dintre Mântuitorul și ucenici la Cina Domnului înainte de răstignire confirmă acest lucru! Tot noul testament confirmă acest lucru. Legământul trainic dintre Mesia și ai săi rămâne în picioare toată săptămâna 70, dar legământul între Dumnezeu și Israel este rupt din nou la jumătatea săptămânii. Deci Mesia va aduce un nou legământ care va rămâne în picioare chiar dacă vechiul legământ este desființat.

Noul legământ va fi valabil până la sfârșitul săptămânii 70. De ce nu și după? Căci când Israel va reentra în relație cu Domnul pe baza Noului Legământ (Ieremia 31) va urma înnoirea tuturor lucrurilor, și (Apocalipsa 21) când cetatea nu va mai avea nevoie de Templu căci Dumnezeu Însuși va fi templul ei. Ne vom apropia de Dumnezeu nemijlocit, altfel decât ne învață pentru vremurile de acum autorul epistolei către Evrei (vezi Evrei 10).

Unii vorbesc că ar fi o paranteză între săptămâna 69 și săptămâna 70. Această paranteză ar fi perioada Bisericii. Și acum ne aflăm nu în a doua jumătate a săptămânii 70, ci în paranteza Bisericii. Când Biserica va fi răpită, Israel va reentra activ în planul lui Dumnezeu și va începe săptămâna 70. El ar fi anticristul prefigurată de cornul cel mic din Daniel. El va face un legământ cu toate popoarele, dar la jumătatea săptămânii va rupe legământul cu Israel și-l va prizoni. Oricât de interesant și logic ar suna acest scenariu, în Noul Testament nu găsim explicit afirmate aceste presupuneri extrase din Daniel 9:27. Dacă aleg să rămân la ce este scris și să interpretez textele mai puțin clare prin intermediul celor mai clare, atunci nu pot decât să suspend această interpretare în aer. Și să reamintesc că noi avem complexul celor 2000 de ani de istorie a Bisericii când interpretăm profețiile. Apostolii nu aveau acest complex, și cred că e onest să urmărim linia lor de interpretare.

În Matei 24, Mântuitorul anunță următoarea secvență de desfășurare a evenimentelor:

- Apostolii vor fi prizoniți
- În istorie vor fi tot felul de evenimente, dar nu va veni atunci sfârșitul.
- Evanghelia va fi vestită la toate Neamurile. ATUNCI va veni sfârșitul.
- DIN ACEASTĂ pricină, și anume că Evanghelia trebuie vestită la toate popoarele, apostolii sunt îndemnați să părăsească Ierusalimul când acesta este înconjurat de oști și când urâciunea pustirii va fi pusă în locul sfânt și se va împlini profeția lui Daniel!
- Ei trebuie să părăsească Ierusalimul pentru a rămâne în viață și a duce Evanghelia la Neamuri!
- Ca paranteză: ei trebuie și să rămână în Ierusalim până la dărâmarea acestuia, căci Evanghelia trebuie vestită mai întâi Iudeului. Așa s-ar explica faptul că apostolii rămân la Ierusalim așa multă vreme! Ei așteaptă momentul împlinirii profeției danielice și ruperii legământului dintre Dumnezeu și Israel pentru a se duce apoi cu toate forțele către Neamuri!
- ÎNDATĂ, după acele zile de necaz pentru Ierusalim, soarele se va întuneca...ATUNCI se va arăta în cer semnul Fiului Omului și El se va arăta în slavă spre judecată și mântuire.

Din perspectiva lui Matei 24, între momentul dărâmării Ierusalimului și reîntoarcerea Fiului omului este foarte puțină vreme, este un ÎNDATĂ, este UN CURÂND! Acum, după 2000 de ani de la acele evenimente, noi avem probleme cu acest ÎNDATĂ. Dar oare apostolii aveau aceste probleme? Cum au înțeles ei acest ÎNDATĂ?

La fel este și cu săptămâna 70. În a doua jumătate a săptămânii, avea să fie finalizată evanghelizarea Neamurilor, avea să fie împlinit numărul deplin al Neamurilor, element care va duce la pocăința finală a lui Israel (vezi Romani 11).

Astfel cei 7 ani ai lui David se potrivesc foarte bine cu săptămâna danielică. Săptămâna 70 începe cu înălțarea lui Mesia ca Împăraat și Preot pentru rămășița credincioasă a lui Israel și se finalizează cu înălțarea fiului lui David ca împărat și preot peste întreg Israelul. Astfel, cei 7 ani din viața lui David nu fac decât să ne ajute să deslușim misterul domniei fiului lui David din timpul săptămânii 70.

Ideea de jumătate de săptămână ne amintește totuși de profețiile din Daniel care vorbesc de 3,5 ani de o vreme, două vremi și jumătate de vreme, și de repetarea acestor expresii în cartea Apocalipsei. Este vorba DOAR de o coincidență? Sau este totuși o legătură? Se poate face vreo paralelă între a doua parte a săptămânii 70 și acei 3.5 ani din Apocalipsa? Dacă ar fi o legătură ar însemna fie că cei 3,5 ani din apocalipsa se referă la perioada Bisericii dintre dărâmarea Ierusalimului și reîntoarcerea Mierului, fie că între evenimentul căderii Ierusalimului și perioada lui Anticrist se preconizează a trece foarte puțină vreme. Rămâne să mai analizăm.

Revenind la Matei 12, Isus vede inima lor vicleană și preacurvară. Este important să sesizăm că Mântuitorul pune acest diagnostic cu privire la TOT poporul. Deși doar niște cărturari au cerut semnul, Isus răspunde: un neam viclean și preacurvar cere un semn. Isus nu se lasă manipulat de popor. El rămâne sub autoritatea Tatălui, și le răspunde că semnul care le va fi dat va fi cel al proorocului Iona. Mântuitorul le și explică acest semn. El trimite la moartea și învierea Sa. Deși este un contrast izbitor între neascultarea lui Iona și ascultarea Sa de Domnul, Isus face totuși această paralelă dintre El și Iona. Isus le va da un semn mai decât toate semnele făcute în timpul lucrării Sale. Acesta este somnul morții și învierii Sale. De ce este acesta un semn puternic? Pentru că împlinirea profețiilor mesianice era semnul ultim care îl dovedea pe Isus că a împlinit profețiile Sale. Isus le dă semne nu după poftele lor, ci doar după Scripturi și după autoritatea Tatălui.

Și de această dată, Isus pornește de la obiecțiile lor și ajunge să proclame mesianitatea Sa și Evanghelia împărăției. El răspunde cu răbdare inimii viclene a lui Israel, și apoi insistă pe faptul că El este mai mare ca Iona și mai mare ca Solomon. Neamurile vor acuza în ziua judecății această generație, pentru că ele s-au pocăit și s-au apropiat de Domnul prin propovăduirea unor oameni ca Iona sau Solomon, dar acum printre ei este Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat. În cap.11:20-24 a rostit un avertisment similar față de cetățile în care făcuse cele mai multe minuni, și anume Horazin și Betsaida. Acum avertismentul este rostit pentru întreg neamul lui Israel. În primul avertisment erau invocate minunile. Acum este invocat ca argument PROPOVĂDUIREA lui Mesia. Proclamarea Cuvântului are putere, o putere chiar mai mare decât cea a minunilor. Iată că o cetate păgână s-a pocăit la propovăduirea unui prooroc neascultător și necredincios ca Iona. Dar acum printre ei era Însuși Logosul! Nu s-au pocăit pentru că nu au avut dovezi și argumente credibile. Nu s-au pocăit pentru că nu au vrut. Și au vrut atât de mult să rămână în păcat încât au călcat în picioare însuși mărturia Fiului lui Dumnezeu întrupat.

Isus încheie discursul prin imaginea cu casa. Isus a alungat multe lumi demonice de peste Israel. A produs o trezire. A adus o mare lumină. A îndreptat inimile către Dumnezeu. Dar poporul nu a dus pocăința și schimbarea până la capăt. S-au bucurat când Domnul le-a curățat casa sufletului, dar s-au împotrivit ca Domnul să intre în casă și să domnească. Astfel, cel slab (omul) a dat afară din casă pe Cel mai tare, și anume Domnul, care alungase din casă pe cel tare (diavolul). Cel slab nu poate da afară pe cel tare, dar poate da afară pe cel mai tare. Acesta este paradoxul pe care l-am discutat încă din cap.8, când am comentat plecarea lui Isus din ținutul Gadarenilor. Și casa a rămas GOALĂ! Demonul în afara omului însetează. El găsește odihnă și satisfacție când locuiește în om și își împlinește poftele prin om. Și nu se

întoarce SINGUR! Se întoarce cu 7 duhuri mai rele decât el. Duhul necurat știe că respingerea Luminii duce la împietrire, și duce la o mai mare influență a întunericului asupra celui ce a răstignit adevărul. Și Mântuitorul aplică această legitate a lumilor spirituale poporului Israel: ***Așa se va întâmpla și cu acest neam viclean.*** Venirea Fiului la ei a dus la o alungare a multor lumi demonice de peste Israel. Dar respingerea Fiului avea să aducă înapoi și mai multe lumi demonice peste ei! Întâlnirea cu LUMINA adevărului ori te face mai bun, ori mai rău.

Am subliniat în studiul prediciei de pe munte că Evanghelia după Matei se adresează Bisericii. Este foarte probabil că Matei a avut și un scop de a explica celor din vremea lui de ce Israel l-a respins pe Isus, și cum această respingere nu este un argument în defavoarea, ci în favoarea lui Isus. Dar Evanghelia este și o atenționare pentru Biserică. Biserica poate repeta tragedia lui Israel. Dacă David confruntă propria sa generație cu pericolul înfăptuirii păcatului cu voia, epistola către Evrei confruntă Biserica cu același pericol (vezi cap.3-4, și cap.10). Hula împotriva Duhului Sfânt este înfăptuită de cei din poporul lui Dumnezeu care au cunoscut adevărul, au gustat din puterile veacurilor viitoare și au pipăit cu inima lor Lumina! Biserica este expusă apogeului revelației lui Dumnezeu către oameni, apogeu care este Hristos Însuși. Biserica intră în părtășie cu Hristos. Hristos locuiește în inima ei și o umple cu prezența Lui. Acest dar imens înseamnă și o responsabilitate imensă. Responsabilitatea e mai mare decât a celor din Vechiul Legământ. Avertismentele din epistola către Evrei sunt adresate Bisericii. Aceste avertismente sunt de regulă construite astfel:

- Dacă cei din vechime nu au fost cruțați, CU ATÂT MAI MULT nu vom fi cruțați noi care respingem o MĂRTURIE mult mai mare!

Pericolul împietririi e deci mai mare în Noul Legământ decât în Vechiul Legământ. Biserica se poate împietri mai repede și mai profund decât Israelul din vechime. Deci mare atenție ce facem atunci când Duhul ne cercetează!

12:46-50 – Mama și frații lui Isus

Atacurile cele mai dificile sunt cele care vin din partea familiei. Isus a insistat în Matei 10 că cei din casa lor îi vor respinge pe ucenici. Dar Isus nu cere ucenicilor să facă ceva pe care El să nu-l fi făcut mai întâi. Iată că diavolul lovește în Mântuitorul și prin cei din casa Lui. Isus propovăduia Cuvântul într-un moment CRITIC pentru destinul lui Israel. Israel se apropia de limita fatală a păcatului cu voia. În acele zile se scria destinul etern al unei generații întregi. Și Isus, cu o răbdare dumnezeiască, le vestea CUVÂNTUL care le putea da viața, care îi putea smulge din capcana păcatului cu voia. Și în acel moment, mama și frații Lui au ceva de vorbit cu El. Ei vor să îl întrerupă pe Isus din predică pentru că aveau ceva important de vorbit cu El. Deci iată că și cei din familia Lui erau în acel moment orbi. Ei nu înțelegeau cine este Isus, ce se întâmplă cu destinul lui Israel, și că Isus rostește niște CUVINTE de care atârână viața eternă a unei generații întregi. Pentru ei, mesajul lui Isus era mai puțin important decât ce aveau ei de vorbit cu Isus. Isus ne va explica în cap.13:53-58 că nicăieri nu este prețuit un prooroc MAI PUȚIN decât în patria și în casa Lui. Pentru familia lui Isus, Isus era fratele mai mare, era cel cu care au stat la masă, cu care s-au jucat. Apropierea de Isus nu i-a ajutat, ci i-a împiedicat în a-i descoperi adevărata identitate. *Cum să fie fratele nostru Mesia? Cum să fie el Fiul lui Dumnezeu intrupat? E prea de tot. Noi îl știm. Noi știm cine este Isus. E fratele mai mare – ar fi spus cei din familia lor. Predică interesant. Uneori se ia prea în serios. Uneori își dă prea multă importanță. Dar noi știm cine este. Este fratele mai mare. Mai face și minuni am auzit. Dar noi știm cine este: e fratele mai mare. De aceea, spuneți-i să termine ce are de zis*

că și mâine este o zi. Noi avem ceva de vorbit cu El și El trebuie să ne dea atenția cuvenită căci e fratele mai mare. Da, noi știm cine este: e fratele mai mare.

Cât de dureroasă a fost această lovitură pentru fiul lui David. Dar și David trecuse pe acolo:

- Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește. (Ps.27:10)

Fiul biruiește și asupra celui de al cincilea atac. Isus rămâne blând și smerit. Dar blândețea și smerenia Sa înseamnă ascultare de Tatăl. De aceea, El este ferm și muștră propria familie înaintea poporului. El își formase o nouă familie. Familia Sa spirituală formată din ucenicii Săi era mai apropiată și mai importantă decât familia sa biologică. Așa este și pentru noi. Biserica e familia noastră și este o familie mai importantă și mai apropiată decât cea biologică, care nu ne înțelege sau ne respinge.

Isus revine la mesajul central al predicii de pe munte: oricine face voia Tatălui Meu din ceruri. Și voia Tatălui era ca ei să creadă în Fiul și să asculte pe Fiul. Nici măcar apartenența la familia biologică a Mântuitorului nu oferea vreun favor. Condiția era aceeași pentru toți: facerea voii Tatălui din ceruri.

Pasajul se încheie totuși pe o lumină care readuce speranța. Isus e respins de Farisei, e respins de popor, e respins și de cei din casa Lui. Dar există o rămășiță credincioasă care așa slabă cum este ea, Îl urmează totuși, și formează familia sa spirituală care aduce mângâiere lui Isus. Ucenicii au rămas lângă El. Ucenicii au crezut în El. Ucenicii au lăsat totul și au mers împotriva curentului și au rămas lângă Isus sfidând astfel toate autoritățile lui Israel. Nu a fost ușor pentru ucenici. Ei au adus mângâiere și încurajare în inima lui Isus. Ei au rămas cu El în toate necazurile Lui.